

Victoria Cross in België

Het Victoria Cross is de hoogste Britse militaire onderscheiding. Het kruis kan worden toegekend voor "most conspicuous bravery, or some daring or pre-eminent act of valour or self-sacrifice, or extreme devotion to duty in the presence of the enemy", vrij vertaald door "zeer bijzondere dapperheid, of bijzondere daad van moed of opoffering of extreme plichtsbetrachting in de aanwezigheid van de vijand". Er wordt geschat dat slechts ongeveer 1 op de 10 heldendaden die voor het VC in aanmerking zouden komen, door de betrokkene wordt overleefd. Een laureaat mag de letters 'VC' achter zijn naam zetten.

De medaille is een bronskleurig kruis met in het midden een gekroonde leeuw boven een Britse koninklijke kroon. Het motto is "For Valour" (Engels: Voor heldhaftigheid). Het lint is wijnrood.

De onderscheiding werd na de Krimoorlog in 1856 ingesteld door koningin Victoria en is sindsdien 1355 maal uitgereikt, waarvan slechts 16 maal sinds de Tweede Wereldoorlog.

Drie mensen kregen het Victoria Cross tweemaal toegekend. Dit waren de twee Britse artsen Noel Chavasse en Arthur Martin-Leake die hun tweede kruis postuum toegekend kregen voor het redden van gewonden onder vijandelijk vuur. De Nieuw-Zeelander Charles Upham kreeg zijn twee kruisen voor gevechtsacties en heeft deze ook beide keren overleefd. Een andere arts, William Manley, is de enige man die zowel het Victoria Cross als het IJzeren Kruis toegekend kreeg. Het Victoria Cross kreeg hij tijdens de Maoroorlog in Nieuw-Zeeland en het IJzeren Kruis tijdens de Frans-Duitse Oorlog van 1870–71.

Air-commodore Freddie West was de langstlevende veteraan uit de Eerste Wereldoorlog, die het Victoria Cross kreeg. Hij overleed op 92-jarige leeftijd in 1988.

Trooper Christopher Finney had in aanmerking kunnen komen voor het Victoria Cross tijdens een actie in Irak in 2003 waar hij onder vuur diverse collega's redde uit hun tanks. Voor het Victoria Cross moet echter een heldendaad verricht worden "in the face of the enemy", en Finney en zijn collega's werden beschoten door Amerikanen. Finney kreeg wel het hoogste alternatief, het George Cross.

Men zegt dat de kruisen altijd worden gemaakt van het brons van twee Chinese kanonnen die in de Krimoorlog waren buitgemaakt op de Russen bij Sebastopol. Het stuk brons ligt opgeslagen in een van de Britse legerdepots.

1945-2000

In de tweede helft van de 20ste eeuw werd het Victoria Cross nog dertien keer uitgereikt, negen aan Britse militairen en vier aan Australische militairen.

- 4 in de Koreaanse Oorlog
- 1 tijdens de confrontatie tussen Indonesië en Maleisië in 1965
- 4 aan Australiërs tijdens de Vietnamoorlog
- 2 tijdens de Falklandoorlog in 1982
- 1 in de Irakoerlog in 2004
- 3 in Afghanistan in 2006 en 2012

21ste eeuw

De laatste drie kruisen zijn uitgereikt voor de strijd in Afghanistan en Irak:

Op 18 maart 2005 ontving soldaat Johnson Beharry het voor het herhaaldelijk onder vijandelijk vuur redden van een aantal collega's tijdens de oorlog in Irak, waarbij hij de tweede maal zelf ernstig gewond raakte aan het hoofd. De twee keer daarvoor betrof het postuum toegekende medailles tijdens de Falklandoorlog; de laatste maal dat een ontvanger het kruis daarvoor levend in handen kreeg was in 1965.

Op 14 december 2006 werd bekend dat korporaal Bryan Budd van het Parachute Regiment het Victoria Cross postuum kreeg toegekend voor de strijd tegen de Taliban in Afghanistan in juli en augustus 2006.

Op 2 juli 2007 werd bekend dat korporaal Bill Apiata van de Nieuw-Zeelandse Special Air Service (NZ SAS) het Victoria Cross kreeg toegekend vanwege de redding van een gewonde collega onder vuur in Afghanistan in 2004.

Victoria Cross op Memorials

Menenpoort – Yper	Ploegsteert Memorial	Tyne Cot Memorial – Passchendaele	zeebrugge Memorial
Fisher Frederick	Hackett William	Bent Philip	Harrison Arthur
Fitzclarence Charles	Mackenzie James	Clamp William	
Hall Frederick	Pryce Thomas	Seaman Ernest	
Hewitt Dennis			
McKenzie Hugh			
Vallentin John			
Warner Edward			
Woodroffe Sidney			

Hieronder een overzicht van Victoria Cross in België

Victoria Cross op begraafplaatsen

ACKROYD HAROLD - Birr Cross Roads Cemetery - Bijzonder gedenkteken 7

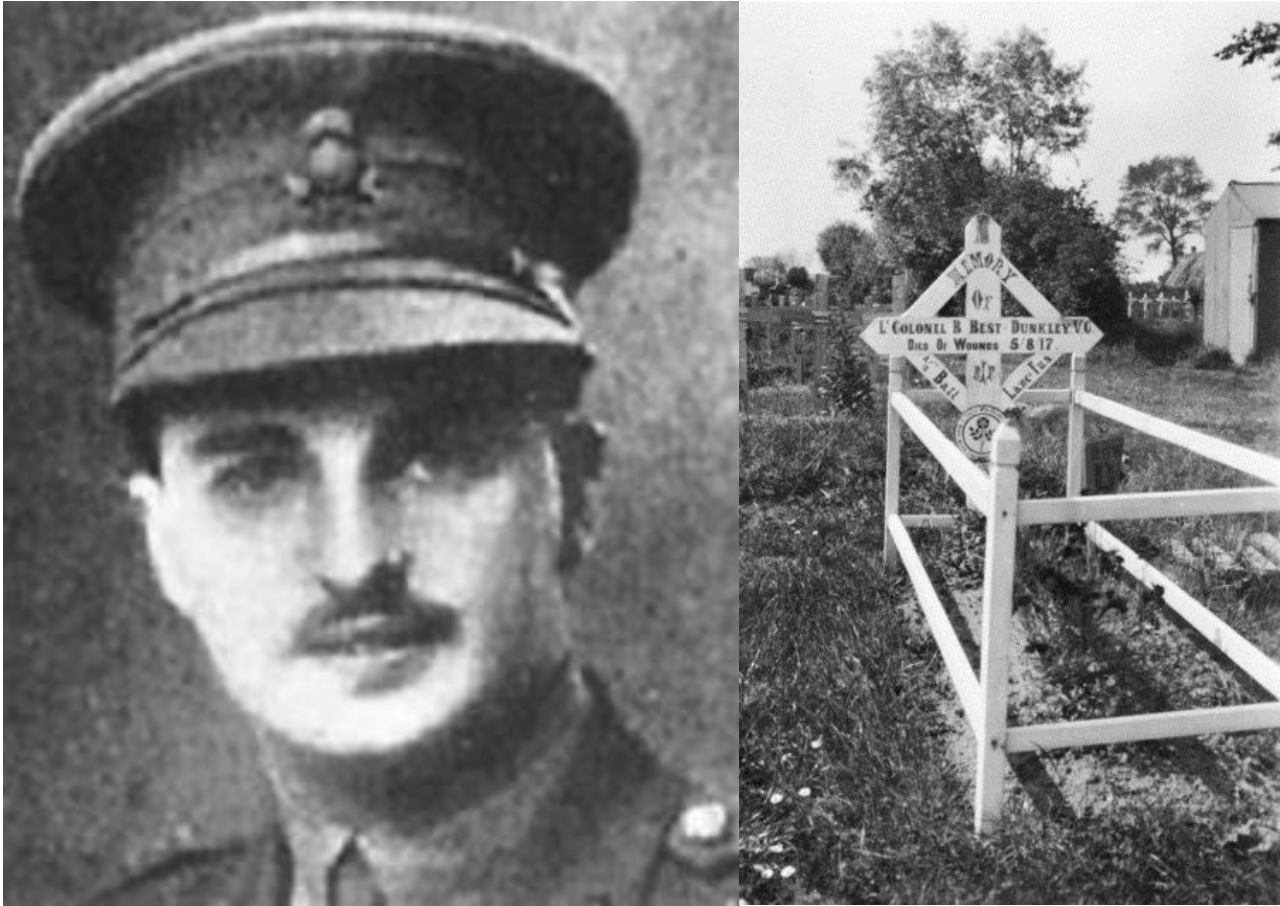
Royal Army Medical Corps att'd. 6th Bn. Royal Berkshire Regiment. 11th August 1917. Age 40. Son of Edward Ackroyd, of Southport; husband of Mabel R. Ackroyd, of Link Lodge, Malvern Link. Birr Cross Roads Cemetery Sp. Mem. 7. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed. Tijdens de recente operaties heeft Capt. Ackroyd blijken gegeven van zeer grote dapperheid en beroepsijver. Onder uiterste verachting voor het gevaar, werkte hij onophoudelijk gedurende vele uren, langs en voor de linies, om gewonden te helpen en het leven te redden van officieren en manschappen. Hiervoor moest hij zich bewegen over open terrein, onder hevig machinegeweer-, geweer-en artillerievuur.

Onder hevig vuur droeg hij een gewonde officier in veiligheid. Een andere keer waagde hij zich op een zekere afstand voor onze voorste linies en bracht een gewonde man in veiligheid, onder hevig scherpshutters- en machinegeweevuur. Zijn heldenmoed lag niet alleen in het feit van vele mensenlevens te redden, maar gaf tevens een uitstekend voorbeeld van moed, succes en volharding aan de manschappen, in wier midden hij deze grootse daden volbracht. Deze moedige officier heeft sindsdien te velde de dood gevonden."

7th Bn. South Staffordshire Regiment. 27th July 1917. Age 22. Son of James and Sarah Ann Barratt. Essex Farm Cemetery I. Z. 8. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van dapperheid. Als verkenner van een patrouille, vorderde hij uiterst dapper en met overtuiging in de richting van de vijandelijke linies, ondanks de voortdurende beschieting door scherpschutters in de nabije omgeving. Hij besloep deze scherpschutters en doodde ze. Wanneer, tijdens de daaropvolgende terugtocht, werd vastgesteld dat een groep vijanden hen trachtte de pas af te snijden, meldde Pte. Barratt zich als vrijwilliger om de terugtocht te dekken; waarin hij ook slaagde. Zijn welgericht schieten kostte de vijand vele slachtoffers en hield zijn opmars stegen. Gedurende de hele actie bevond hij zich onder voortdurend en hevig machinegeweer- en geweervuur; een groots voorbeeld van kalmte en adembenemende vermetelheid. Na veilig de eigen linies te hebben bereikt, werd deze zeer moedige soldaat gedood door een artilleriegranaat."

BEST DUNKLEY BERTRAM - Mendingham Military Cemetery - Kavel 3 D1

Commanding 2nd/5th Bn. Lancashire Fusiliers. Died of wounds 5th August 1917. Age 27. Native of York. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed en beroepsijver als bataljonscommandant. De leidende aanvalsgolven van zijn eenheid werden zodanig gedesorganiseerd door geweer-en machinegeweeervuur, komend van vlakbij en vanaf posities waarvan men dacht dat het eigen posities waren, dat Capt. Best-Dunkley zelf naar voor trok. Hij leidde zijn troepen persoonlijk tot de inname van de objectieven, die, ondanks zware verliezen, toch werden veroverd. Hij ging door met zijn bataljon te leiden, totdat alle objectieven bezet waren. Was er niet de moedige en doortastende houding van deze officier geweest, dan zou het hoogst onwaarschijnlijk geweest zijn dat de linkerflank van de brigade zijn objectieven zou hebben bereikt. Later op de dag, wanneer hun posities bedreigd werden, verzamelde hij mensen van zijn bataljonshoofdkwartier, leidde ze ten aanval en versloeg de oprukkende vijand."

BIRKS, Second Lieutenant, FREDERICK, V C, M M, 6th Bn. Australian Infantry, A.I.F. Killed in action 21st September 1917. Age 23. Son of Samuel and Mary Birks. Born at Buckley, Flintshire, Wales. Perth Cemetery (China Wall) I. G. 45. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid tijdens een aanval, waar hij enkel in gezelschap van een korporaal een versterkte stelling aanviel, die de opmars tegenhield. De korporaal werd gewond door een granaat, maar 2nd Lieut. Birks ging alleen verder, doodde de rest van de vijanden in de positie en maakte een machinegeweer buit. Hierna stelde hij een nieuwe aanvalsgroep samen, waarmee hij een andere versterkte stelling aanviel. Verscheidene vijanden werden hierbij gedood en een officier en 15 man gevangen genomen. Gedurende de consolidatie deed hij uitstekend werk met het herorganiseren van groepen van andere eenheden die gedesorganiseerd geraakt waren tijdens de operaties. Door zijn schitterende kalmte en persoonlijke moed hield hij zijn mensen de hele tijd in prima gemoedsstemming. Hij werd op zijn post gedood door een artilleriegranaat, op het ogenblik dat hij bezig was om enkele van zijn mensen die bedolven waren door een granaatinslag, uit te graven."

Lieutenant Commander George Nicholson Bradford werd geboren op 23 april 1887. Hij werd onderscheiden met het Victoria Cross, dat nu wordt tentoongesteld in de Lord Ashcroft Gallery in het Imperial War Museum , London. Citaat uit de 'London Gazette' No. 31236 (14 maart 1919) : ' Voor uitzonderlijke dapperheid te Zeebrugge in de nacht van 22-23 april 1918. Deze officier voerde het bevel over de Naval Storm Parties, ingescheept in Iris II. Toen het schip Iris II vorderde langs de Mole (havendijk van Zeebrugge) ondervond men problemen met het plaatsen van de enterhaken, als gevolg van de schommelingen van het schip. Een poging werd ondernomen te ontschepen middels klimladders nog voor het schip was aangemeerd. Lieutenant Claude E.K Hawkins slaagde erin een ladder in positie te brengen en had zopas de borstwering bereikt, toen de ladder in stukken brak op het moment dat hij er afstapte. Deze dappere jonge officier werd voor het laatst gezien toen hij zich verdedigde met een revolver.

Hij werd gedood op de borstwering. Hoewel het aanmeren van het schip geen onderdeel uitmaakte van zijn taken, krom Lieutenant commander Bradford op de Scheepkraan, die voorzien was van een enterhaak en die uitstak aan de bakboordzijde. Tijdens zijn klim deinde het schip op en neer en de kraan beukte tegen de havendijk. Hij wachtte het geschikte moment af en sprong vervolgens met de enterhaak op de havendijk en zette deze vast. Tijdens de handeling van het vastmaken van de enterhaak werd Lieutenant Commander Bradford doorzeefd met kogels van een machinegeweer en stortte neer in zee tussen de havendijk en het schip. Pogingen zijn lichaam te recupereren faalden . Lieutenant commandere Bradfords actie stond gelijk aan zelfopoffering . Zonder aarzelen ging hij zijn dood tegemoet toen hij inzag dat zijn daad de enige mogelijkheid inhield om de Iris II aan te meren , en de commando's aan wal te zetten.

BROOKE JAMES - Zandvoorde British Cemetery - Kavel VI rij E 2

2nd Bn. Gordon Highlanders. 29th October 1914. Age 30. Son of Sir Harry Vesey Brooke, K.B.E., and Lady Brooke, of Fairley, Countesswells, Aberdeenshire. Awarded the Sword of Honour at Sandhurst. Zantvoorde British Cemetery VI. E. 2. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed en hoge beroepsbekwaamheid bij Geluveld op 24 oktober 1914, tijdens het leiden van twee aanvallen tegen Duitse loopgraven, onder hevig geweer- en machinegeweervuur. Daarbij won hij een verloren loopgraaf terug op een kritiek ogenblik."

De Australiër Patrick Joseph Bugden werd onderscheiden met het Victoria Cross. Hij diende tijdens WO I in het 31st Battalion, Australian Imperial Force, en was 20 jaar oud toen hij blijk gaf van uitzonderlijke dapperheid, waarvoor hij postuum het Victoria Cross kreeg toegekend.

Bugden nam dienst in het A.I.F. op 25 mei 1916. Als beroep vermeldde hij 'hoteluitbater'. Na zijn militaire basisopleiding scheepste hij in september 1916 in met bestemming Engeland en arriveerde omstreeks november in Plymouth. In januari 1917 werd hij naar Frankrijk gestuurd en in maart werd hij toegevoegd aan het 31st Battalion. In mei 1917 werd Bugden met griep opgenomen in een ziekenhuis, maar na een spoedig herstel kon hij zich weer bij zijn eenheid voegen. In de periode 26-28 september werd in Polygon Wood, Zonnebeke, de opmars van zijn eenheid tot staan gebracht door zwaar verdedigde bunkers. Ondanks dodelijk machinegeweervuur leidde Private Bugden twee uitvallen tegen deze obstakels, waardoor deze werden uitgeschakeld en meerdere Duitsers krijgsgevangen werden gemaakt. Bij een andere actie redde hij een korporaal uit gevangenschap, waarbij hij een Duitser neerschoot en twee anderen doodde met de bajonet. Tot vijfmaal toe redde Bugden gewonden

onder zwaar artillerievuur, hierbij alle besef van gevaar negerend. Hij werd op 28 september 1918 gedood bij een van de hem toegewezen opdrachten. Na de oorlog werd hij herbegraven op Hooge Crater Cemetery. Zijn Victoria Cross wordt tentoongesteld in het Queensland Museum, South Bank, Australië.

Noel Godfrey Chavasse VC&Bar, MC Oxford, 9 november 1884 – Vlamertinge, 4 augustus 1917) was arts en Kapitein bij het Britse Royal Army Medical Corps en een van de drie militairen die tweemaal het Victoria Cross ontvingen.

Noel Chavasse was de jongste van een tweeling. Zijn broer Christopher was 20 minuten eerder ter wereld gekomen. Zij waren het tweede en derde kind van Francis (Bisschop van Liverpool) en Edith Jane Chavasse. De tweeling was zwak en hun doop werd daarom uitgesteld tot 29 december 1884. Tijdens hun eerste levensjaar werden ze getroffen door tyfus. Chavasse groeide op in Oxford totdat zijn vader in maart 1900 aangesteld werd als Anglicaans bisschop in Liverpool. Daar liep hij samen met zijn broer school in het Liverpool College waar hij uitblonk in sport.

Zijn studie verliep aanvankelijk wat moeizamer dan die van zijn broer maar in 1904 werden zij toegelaten tot het Trinity College in Oxford. Na deze studies, die hij in 1907 met succes beëindigde, volgde hij daar de opleiding als arts. De tweeling was ook succesvol in hun favoriete sport, het rugby. Zij werden geselecteerd voor de voorrondes van de Olympische Spelen van Londen in 1908 voor de 400 m, maar hun tijden waren niet scherp genoeg voor deelname.

Professionele carrière

In 1909 volgde Noel Chavasse bij het Oxford University Officer Training Corps ook een medische opleiding. Dit was de eerste stap in zijn militaire carrière. Na deze studies keerde hij terug naar Liverpool om zich te vervolmaken in bijkomende specialiteiten zoals de behandeling van ontstekingen, vaccinatiemethodes, orthopedie, operaties enz... Later vervolmaakte hij ook nog de opleiding in de pathologie en de bacteriologie. Al deze disciplines zouden hem later van nut zijn in de oorlog. Hij deed zijn stage in een ziekenhuis in Dublin en ondervond zo de verschillen tussen Ieren en Engelsen. In 1912 legde hij met succes zijn eindexamen af en vestigde zich als arts in het Royal Southern Hospital in Liverpool.

In 1913 werd hij assistent bij zijn vroegere leermeester Robert Jones, een autoriteit in de orthopedie. In deze stad kreeg hij de kans in deze discipline ervaring op te doen door het behandelen van de vele lichamelijke gebreken, die bij de armere bevolking vaak voorkwamen.

Militaire carrière en onderscheidingen

In 1913 kreeg hij via het hospitaal opnieuw belangstelling voor het leger en werd hij Luitenant-Chirurg in het 10th Battalion van het King's Liverpool Scottish Regiment. In dit regiment sloot hij zich aan bij de Territoriale eenheid waar hij ten volle zijn burgerlijke en militaire plichten kon vervullen. Na de oorlogsverklaring op 4 augustus 1914 kreeg hij met de Liverpool Scottish een training met het oog op de inzet aan het front. Op 3 november landde hij in Le Havre waarna zijn eenheid verder reisde naar Blendecques voor een laatste opleiding. Zijn regiment werd in juni 1915 ingezet ter hoogte van Hooge bij Zillebeke. Wegens zijn onvermoeibare inzet aldaar, bij het evacueren en verzorgen van gewonden, werd hem het Military Cross toegekend. In april van dat jaar was hij reeds bevorderd tot Kapitein en in november werd hij vermeld in Mentioned in Despatches.[1](dit is een voorwaarde om in aanmerking te komen voor een ereteken).

In augustus van 1916 nam Noel Chavasse in Guillemont deel aan de Slag om de Somme. Hierbij werd hij licht gewond door een schrapnel. Ondanks het bevel om niet terug te gaan naar de loopgraven, trok hij toch het niemandsland in op zoek naar

gewonden. Hij negeerde de beschietingen en redde aldus menig soldaat het leven. Hiervoor werd hem op 26 oktober 1916 zijn eerste Victoria Cross uitgereikt.

In de zomer van 1917 werd zijn regiment ingezet tijdens de Slag om Passendale. Ook hier werd hij gewond door een granaatsplinter, deze keer aan het hoofd. Na verzorging nam hij terug zijn plaats in de veldhulp post in waar hij samen met een gevangen Duitse arts onophoudelijk gewonden verzorgde. Toen hij 's anderendaags op 1 augustus andermaal gewond werd moest hij normaal het slagveld verlaten. Ook dan weigerde hij en bleef verder de gewonden verzorgen, ondanks hevige pijnen. Op 2 augustus viel een granaat in de hulp post waarbij zijn helper dodelijk gewond werd en Chavasse een zware verwonding opliep in de buik. Omdat hij een veiliger plaats wou opzoeken sleepte hij zich naar het Wieltje vanwaar hij naar een veldhospitaal in Brandhoek werd getransporteerd. Daar werd hij succesvol geopereerd maar, omdat hij te veel verzwakt was, overleed hij twee dagen later op 4 augustus 1917. Voor zijn inzet tijdens deze eerste dagen van de Derde Slag om Ieper kreeg hij zijn tweede Victoria Cross postuum toegekend. Hiermee werd hij een van de drie militairen die tweemaal deze hoogste Britse onderscheiding kregen.

2nd Bn. Northamptonshire Regiment. 31st July 1917. Age 21. Son of Thomas Colyer Colyer Fergusson and the late Beatrice Stanley Colyer Fergusson, of Ightham Mote, Sevenoaks, Kent. Born in London. Menin Road South Military Cemetery II. E. 1. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed, bekwame leiding en doorzetting in de aanval. Wegens een totaal verkeerd geëvolueerde tactische situatie, was het voor zijn compagnie niet mogelijk het voorziene ontplooiingsplan uit te voeren.

Wegens terreinmoeilijkheden en ten gevolge van vijandelijk vuur, bevond Capt. Colyer-Fergusson zich afgezonderd met een sergeant en slechts vijf man. Ondanks alles, voerde hij de aanval uit en slaagde hij er in de vijandelijke loopgraaf in te nemen en de bezetters ervan uit te schakelen. Zijn groep werd dan belaagd door een hevige tegenaanval vanaf links, maar deze werd met brio afgeslagen. Tijdens deze actie en enkel geholpen door zijn oppasser, viel hij een vijandelijk machinegeweer aan, veroverde het en draaide het tegen de aanvallers, waarvan velen werden gedood en een gedeelte in de handen gedreven van een naburige Britse eenheid. Later, slechts bijgestaan door zijn sergeant, viel hij een tweede machinegeweer aan, dat ook veroverd werd. Ondertussen waren verschillende onderdelen van zijn compagnie er in geslaagd zich bij hem aan te sluiten en was het mogelijk de positie te consolideren. Het gedrag van deze officier gedurende de hele actie, is een verbazingwekkende aaneenschakeling van doorzetting, moed en vakbekwaamheid, waarvoor geen beloning te groot is, gezien de belangrijkheid van de veroverde posities. Deze moedige officier werd kort hierna gedood door een scherpschutter."

13th Bn. Royal Welsh Fusiliers. 31st July 1917. Age 31. Son of John and Martha Davies, of Ogmore Vale; husband of Elizabeth Ann Darby (formerly Davies), of 8, Nantymoel Row, Nantymoel, Glam. Canada Farm Cemetery II. B. 18. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed, tentoongespreid tijdens de aanval op een vijandelijke lijn. Deze onderofficier stootte vooruit door het eigen barragevuur en viel helemaal alleen een vijandelijke machinegeweerpost aan en dit nadat reeds verscheidene mannen waren gesneuveld tijdens soortgelijke aanvalspogingen. Hij stak een man van de machinegeweerploeg neer met zijn bajonet, nam een andere gevangen en maakte tevens het wapen buit. Daarna leidde Cpl. Davies, alhoewel gewond, een aanvalssectie naar een sterk verdedigd huis en doodde ook een scherpschutter, die zijn peloton beschoot. Deze dappere onderofficier is nadien aan de gevolgen van zijn verwondingen, opgelopen tijdens de aanval, overleden.

Lieutenant - 4th Bn Royal Fusiliers

23rd August 1914 - Age 24

Son of Edmund F. and Katherine M. Dease, of Levington, Mullingar, Co. Westmeath.

Geboren op 28 september 1889 te Gainstown, Coole, Westmeath, Ireland

Een van de eerste Britse officieren die slachtoffer werd van de oorlog en de eerste postume ontvanger van het VC van de oorlog op 13 november 1914, dit voor zijn acties in de "Battle of Mons".

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 16 november 1914, zegt het volgende: "Ondanks dat hij twee tot drie keer zwaar gewond was bleef hij de controle houden over het vuren van zijn machinegeweren, dit in Mons op 23 augustus, tot al zijn mannen neergeschoten waren. Hij stierf aan zijn verwondingen."

Hij studeerde aan het Stonyhurst College in Lancashire, England en The Army Department of Wimbledon College in Wimbledon, London, England. Nadien toegelaten tot het Royal Military College in Sandhurst, Buckinghamshire, England.

Na zijn studies werd hij als luitenant toegewezen tot het 4th Battalion, the Royal Fusiliers en ten gevolge het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog naar het Westelijk Front gezonden.

Op 22 augustus 1914, slechts 18 dagen nadat Groot-Brittannië de oorlog had verklaard, leidde luitenant Dease zijn mannen naar België. De Royal Fusiliers marcheerden door de stad Mons naar het kanaal in Nimy. Een hoge spoorbrug liep over het kanaal en Dease richtte zijn twee machinegeweren op deze brug, niet wetende wanneer de vijand zou verschijnen, of uit welke richting. Kort na zonsopgang op 23 augustus naderden de Duitsers de spoorbrug, hergroepeerden toen sommigen werden doodgeschoten, en verschenen vanuit verschillende invalshoeken.

De ondertussen gewonde Dease bleef verbeteren verder vuren tot hij uiteindelijk na zijn vijfde verwonding weggedragen werd. Luitenant Dease overleed nog de zelfde dag.

Het Victoria Cross citaat is als volgt: "Op 23 Augustus 1914 in Mons, België, tijdens de verdediging van de Nimy brug, voor koelbloedigheid en moed in het gevecht met een machinegeweer, onder zwaar geschut gedurende twee uren, na zware verwondingen."

Ondanks twee tot drie keer zwaar gewond bleef hij de controle houden over het vuren van zijn machinegeweren in Mons op 23 Augustus, tot al zijn mannen neergeschoten waren. Hij stierf aan zijn verwondingen."

Zijn Victoria Cross staat tentoon in het Royal Fusiliers Museum in de Tower of London (Her Majesty's Royal Palace and Fortress) in London, England.

Gedenkplaten in zijn eer zijn te vinden aan de Nimy spoorwegbrug, Mons, België, Westminster Cathedral London, England en in de St. Martin's Church in Culmullen, County Meath, Ierland.

In 2011 was de plaquette aan de brug in Mons gestolen, ik ben niet zeker of er al een andere hangt.

88th Bde. Royal Field Artillery. Killed in action near Mont Kemmel, 14th April 1918. Age 32. Son of the late Andrew Dougall, of Tunbridge Wells, and of Emily Elizabeth Dougall, of 16A, Loudoun Rd. St. John's Wood, London. Born at Tunbridge Wells. Westoutre British Cemetery Sp. Mem. 1. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid en bekwaam leiderschap op het terrein, toen hij het bevel had over een batterij. Capt. Dougall hield zijn kanonnen in actie gedurende de hele morgen onder hevige concentraties van gas en explosief granaatvuur. Toen hij vaststelde dat hij de heuvelkam niet normaal kon ontruimen, wegens de terugval van onze lijnen, reed hij zijn kanonnen tot op de heuveltop om zo met open vizier te kunnen vuren.

Op dat ogenblik was onze infanterie reeds teruggefallen en bevond hij zich in lijn met de kanonnen. Capt. Dougall die de ernst van de toestand inzag, nam onmiddellijk het bevel over de sector in handen, hergroepeerde en herorganiseerde de infanterie, voorzag hen van Lewis-machinegeweren en bewapende de artilleristen, die hij kon missen, met geweren. Hiermee vormde hij een verdedigingslijn voor zijn batterij, die tijdens deze periode de oprukkende vijand met hoge vuurcadans beschoten. Alhoewel volledig blootgesteld aan machinegeweer- en geweervuur, ging deze officier onbevreesd over en weer op zijn posities, alsof hij zich op een parade bevond, en gaf ondertussen in alle kalmte zijn bevelen en moedigde iedereen aan. Hij bezielde de infanteristen door hen te overtuigen dat, zolang zij hun loopgraven zouden bezetten, hij zijn kanonnen in stelling zou laten. De lijn werd de hele dag gehouden, zodat de vijandelijke opmars gedurende twaalf uur werd opgehouden. Tijdens de avond, nadat alle munitie opgebruikt was, kreeg hij het bevel om zijn batterij achteruit te trekken. Dit exploit werd gerealiseerd door met mankracht de kanonnen over 800 meter zwaar terrein, vol met kraters, terug te voeren: een praktisch onmogelijke opdracht, wegens de staat van het terrein en het intense machinegeweevuur. Dankzij de persoonlijkheid van Capt. Dougall en zijn bekwaam leiderschap tijdens deze zware dag, is het een vaststaand feit dat een breuk in onze lijnen werd voorkomen. Deze moedige officier werd vier dagen later gedood, toen hij het vuur van zijn batterij aan het richten was."

8th Bn. Rifle Brigade. Killed in action 23rd November 1915. Age 22. Son of Robert and Mary Ann Drake, of 62, Copley St., Stepney, London. La Brique Military Cemetery N°.2 I. C. 2. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed op 23 november 1915 's nachts, in de omgeving van La Brique. Hij maakte deel uit van een patrouille van vier man op verkenning naar de Duitse linies. De patrouille werd ontdekt toen ze zich dicht bij de vijand bevond; deze opende het vuur en verwondde de officier en een man. Deze laatste werd door de overblijvende man teruggedragen. Cpl. Drake bleef achter bij zijn officier. Hij werd het laatst gezien, geknield naast hem en hem de eerste zorgen toedienend. Later vond een hulpgroep, toen ze naar de Duitse linies kroop, de officier en de korporaal: de eerste buiten bewustzijn, maar levend en verzorgd. Cpl. Drake lag naast hem, dood, doorzeefd met kogels. Hij had zijn eigen leven gegeven voor de redding van zijn officier."

Pilot - Royal Air Force - 12 Sqdn. Flying Officer,

Service No: 40105

12th May 1940 - Age 21

Son of Patrick Joseph Garland, C.M.G. and Winifred Irene Garland, of East Finchley, Middlesex.

Geboren in Ballincor, County Wicklow, Ierland, op 28 juni 1918. Garland was een student in de Cardinal Vaughan Memorial School, Holland Park, London van 1929 tot 1935, en studeerde af met een goed all-round school certificaat.

Nadat hij enige tijd doorgebracht had op een verzekeringskantoor, ging hij bij de RAF op een korte termijn opdracht. Garland was 21 jaar oud en een Flying Officer in No. 12 Squadron, Royal Air Force, toen de volgende gebeurtenis zich voordeed waarvoor hij het VC toegekend kreeg.

Een uittreksel uit "The London Gazette," van 11 juni 1940, zegt het volgende:

"Op 12 mei 1940 was Flying Officer Garland de piloot en Sergeant Gray de waarnemer van het leidende toestel van een formatie van vijf die opdracht hadden gekregen om tot elke prijs een brug over het Albertkanaal te Veldwezelt te vernietigen, deze was niet gesloopt door de landmacht en gaf hierdoor de Duitsers de gelegenheid om door te stoten in België.

Ondanks de zeer zware verdediging van de omgeving van de brug, maakte de formatie een succesvol duikbombardement vanuit de laagst haalbare hoogte. Orders waren uitgevaardigd de brug tegen elke prijs te vernielen. Na het vrijgeven van hun bommen kregen ze te maken met zwaar afweer van machinegeweren en luchtdoelgeschut en werden ze aangevallen door een groot aantal vijandelijke strijders. Slechts één vliegtuig van de vijf keerde terug naar de basis. De bemanningen van deze toestellen waren allen vrijwilligers voor deze operatie.

Veel van het succes van de operatie moet worden toegeschreven aan de leider van de formatie, Flying Officer Garland, en de koelbloedigheid en vindingrijkheid van Sergeant Gray, die het leidende vliegtuig onder moeilijke omstandigheden navigeerde zodanig dat de gehele formatie, hoewel ze zware verliezen leden, met succes het doel kon aanvallen. Flying Officer Garland en Sergeant Gray kwamen niet meer terug van hun missie."

Zowel Garland en Gray kregen postuum het Victoria Cross. Aircraftman Reynolds, het derde lid van de bemanning, heeft geen medaille ontvangen omdat hij niet in een "besluitvormende" positie was.

Garlands Victoria Cross staat tentoon in het Royal Air Force Museum, Hendon, England. Er is ook een monument aan de brug in Veldwezelt dat de operatie herdenkt. Zijn drie broers, Flt. Lt. Patrick James Garland, Flt. Lt. John Cuthbert Garland en Pilot Offr. Desmond William Garland, waren ook in dienst bij de RAF, geen enkele overleefde de oorlog.

Een Vickers VC-10 Serial 'XR807' van het 101 Squadron kreeg de naam 'Donald Garland VC & Thomas Gray VC'.

In 2005, voor hun 90-jarige herdenking, vloog het No.12 Squadron RAF een Tornado GR4 met Flying Officer Garland's en Sgt Gray's naam geschilderd onder de cockpit, als een teken van respect.

Sergeant - Observer - 12 Sqdn. Royal Air Force

Service No: 563627

12th May 1940 - age 26

Son of Ernest Arthur and Susannah Mary Gray, of Odd Down, Bath, Somerset.

Geboren op 17 mei 1914 te Urchfont, Wiltshire, vierde van zeven zonen van de dorpsagent. Vijf van de Gray zonen gingen bij de Royal Air Force, drie van hen waaronder Tom als Aircraft Apprentices bij RAF Halton.

Gray nam dienst in de 20th (Halton) Entry op 27 August 1929 en gedurende de daarop volgende drie jaar trainde hij voor aero engine Fitter II(E). Bij het verlaten van Halton in augustus 1932 werd Tom ingedeeld bij het 40 Sqn Servicing Fairey Gordon bombers. Hij meldde zich als vrijwilliger voor vluchten als een air gunner en verdiende al snel de brass 'winged bullet' badge van een gekwalificeerde air gunner

Hij werd gepromoveerd tot Leading Aircraftsman in 1933 en in juni van dat jaar ingedeeld bij het 15 Sqn met Hawker Hind day-bombers. Gray keerde terug naar Halton voor een omvorming tot Fitter I, voltooide de training in mei 1936.

Op 15 maart 1937 vervoegde hij het 58 Sqn in Driffild met de Vickers Virginia bomber en ging op 24 maart met hen naar Boscombe Down. In februari 1938 kwam er een verhuis naar het 12 Sqn in Andover en een promotie tot Korporaal.

Na een korte cursus van instructie op de No 1 Air Observers School, werd hij ingeschreven als een luchtwaarnemer (equivalent van de latere categorie van Navigator).

In de 1938 jaarlijkse schutterswedstrijd werd Tom bekroond met de 'Silver .303 Bullet' prijs. Hij werd bevorderd tot sergeant in januari 1939.

Op 2 september 1939 werd het 12 Sqn verplaatst naar Frankrijk als een eenheid van de AASF. Gray was 25 jaar oud en een Sergeant in No. 12 Squadron, Royal Air Force, toen de volgende gebeurtenis zich voordeed waarvoor hij het VC toegekend kreeg.

Een uittreksel uit "The London Gazette," van 11 juni 1940, zegt het volgende: "Op 12 mei 1940 was Flying Officer Garland de piloot en Sergeant Gray de waarnemer van het leidende toestel van een formatie van vijf die opdracht hadden gekregen om tot elke prijs een brug over het Albertkanaal te Veldwezelt te vernietigen, deze was niet gesloopt door de landmacht en gaf hierdoor de Duitsers de gelegenheid om door te stoten in België.

Ondanks de zeer zware verdediging van de omgeving van de brug, maakte de formatie een succesvol duikbombardement vanuit de laagst haalbare hoogte. Orders waren uitgevaardigd de brug tegen elke prijs te vernielen. Na het vrijgeven van hun bommen kregen ze te maken met zwaar afweer van machinegeweren en luchtdoelgeschut en werden ze aangevallen door een groot aantal vijandelijke strijders. Slechts één vliegtuig van de vijf keerde terug naar de basis. De bemanningen van deze toestellen waren allen vrijwilligers voor deze operatie.

Veel van het succes van de operatie moet worden toegeschreven aan de leider van de formatie, Flying Officer Garland, en de koelbloedigheid en vindingrijkheid van Sergeant Gray, die het leidende vliegtuig onder moeilijke omstandigheden navigeerde zodanig dat de gehele formatie, hoewel ze zware verliezen leden, met succes het doel kon aanvallen. Flying Officer Garland en Sergeant Gray kwamen niet meer terug van hun missie."

Zowel Garland en Gray kregen postuum het Victoria Cross. Aircraftman Reynolds, het derde lid van de bemanning, heeft geen medaille ontvangen omdat hij niet in een "besluitvormende" positie was. Het VC werd aan Gray's ouders overhandigd tijdens een huldiging in Buckingham Palace op 24 juni 1941. Tegen 1946 waren drie Gray broers, Tom, Bob en John, gestorven tijdens hun dienst bij de RAF.

Een Vickers VC-10 Serial 'XR807' van het 101 Squadron kreeg de naam 'Donald Garland VC & Thomas Gray VC'.

In 2005, voor hun 90-jarige herdenking, vloog het No.12 Squadron RAF een Tornado GR4 met Flying Officer Garland's en Sgt Gray's naam geschilderd onder de cockpit, als een teken van respect.

9th (Queen's Royal) Lancers. Died of wounds received at Menin Road, 24th May 1915. Age 35. Son of Pascoe Du Pre Grenfell and Sophia, his wife. Educated at Eton, Francis became "Master of the Beagles" in 1898. On leaving Eton in 1899 he joined the 3rd (Militia) Battalion, Seaforth Highlanders. He saw service in the Boer War. Vlamertinghe Military Cemetery II. B. 14. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor dapperheid op 24 augustus 1914 in een actie tegen een ongebroken infanterie te Audregnies, België en dezelfde dag in de omgeving van Doubon, tijdens medewerking aan de redding van de kanonnen van de 119th Battery."

4th Bn. Middlesex Regiment. 30th September 1915. Age 34. Son of F. B. and Mary Ann Taylor Hallows, of Dan-y-Ffynnon, Port Talbot, Glam. Bedford House Cemetery Enclosure No.4 XIV. B. 36. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van moed en beroepstoewijding, gedurende de gevechten te Hooghe, tussen 25 september en 1 oktober 1915. 2nd Lieut. Hallows toonde gedurende deze periode de grootste dapperheid en onvermoeibare energie en stelde een uitstekend voorbeeld voor zijn mensen tijdens vier zware en langdurige bombardementen. Meer dan eens beklom hij de borstwering, geen rekening houdend met het gevaar, sprak hij zijn mannen moed in. Hij ondernam vermetele verkenningen naar de Duitse posities voor onze lijnen. Toen de voorraad projectielen zo goed als opgebruikt was. ging hij naar achter, onder hevig granaatvuur, en bracht nieuwe voorraden aan. Zelfs nadat hij dodelijk gewond werd, bleef hij de hem omringende mannen opvrolijken en sprak hen nieuwe moed in."

Corporal - York and Lancaster Regiment The Hallamshire Bn
4751678
29th September 1944 - Age 28

Geboren in Hatfield, Doncaster, South Yorkshire op 6 Augustus 1916, zoon van George Ernest Harper en Florence Parkin. Hij woonde in Southend, Thorne voordat hij zijn militaire carrière begon.

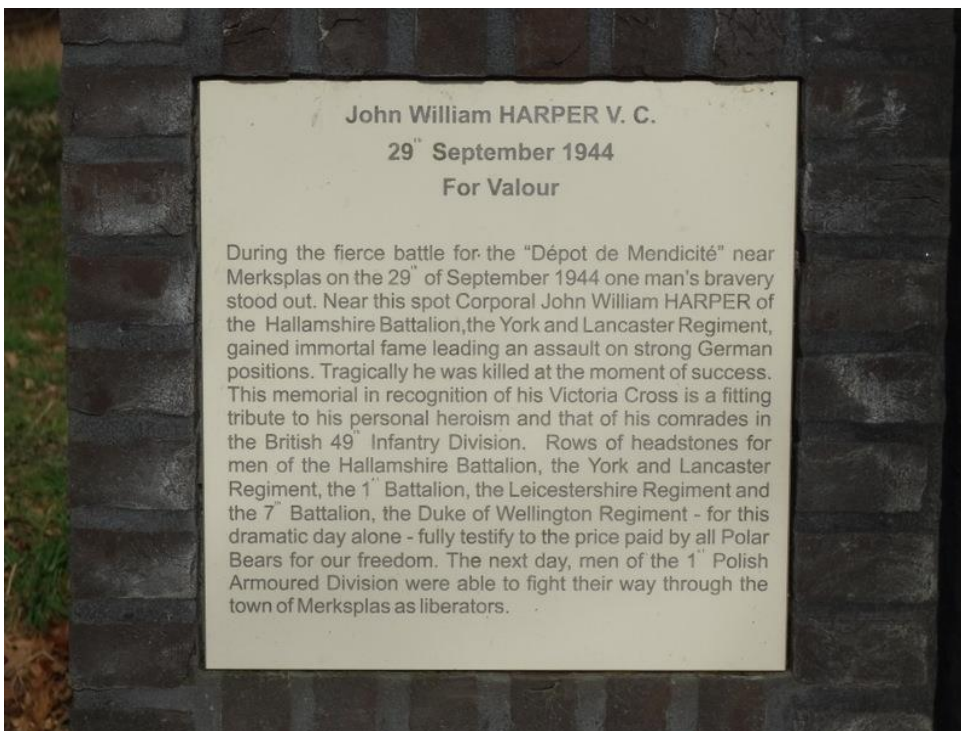
Harper was 28 jaar en korporaal in het 4th Battalion, York and Lancaster Regiment, British Army tijdens de Tweede Wereldoorlog toen de volgende gebeurtenis zich voordeed waarvoor hij het VC toegekend kreeg. Op 29 september 1944 tijdens een aanval op het Dépôt de Mendicité bij Merksplas in België, leidde Corporal Harper zijn eenheid over een 300 meter lang open terrein, waarbij ze werden blootgesteld aan zeer hevig vijandelijk vuur. Met gevaar voor eigen leven wisten ze uiteindelijk deze vijandelijke post te veroveren, maar John Harper werd tijdens een heroïsche solo-actie getroffen door vijandelijk vuur en hij overleed even later aan zijn opgelopen verwondingen. De inname van de positie was grotendeels te danken aan zijn zelfopoffering

Een uittreksel uit "The London Gazette," van 2 januari 1945, zegt het volgende: In België, op 29 september 1944, viel het Hallamshire Battalion of the York and Lancaster Regiment het Dépôt de Mendicité aan, een natuurlijke defensieve positie, omgeven door een aarden wal en een dijk en sterk vastgehouden door de vijand. Korporaal Harper, ondanks het hevig vuren, leidde de eenheid waarover hij het commando had, tot aan de muur, doodde of nam de vijand gevangen die de dichtstbijzijnde kant bezette.

De pelotonscommandant werd ernstig gewond, en korporaal Harper nam het commando over van het peloton. Hij klom over de muur en loodste de Duitsers direct tegenover hem. De dijk was te diep om over te steken en hij werd bevolen om zijn peloton te vestigen aan de andere kant van de muur, tussen hen en de dijk. Dit lukte hem met het verlies van slechts één man, tegen die tijd klom Harper de muur drie keer.

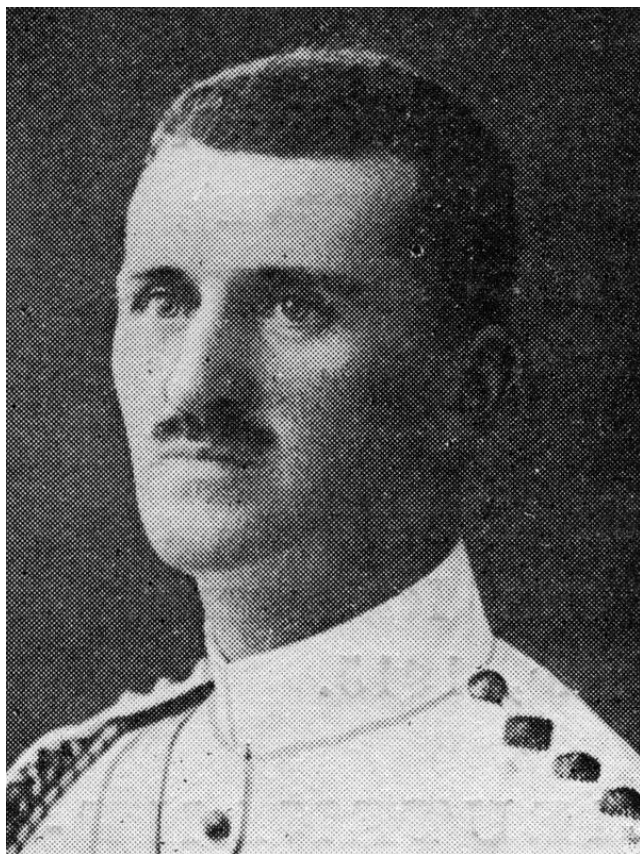
Uiteindelijk werd hij dodelijk gewond tijdens het leiden van zijn compagniecommandant naar een fort dat was ontdekt door het naburig bataljon. Het succes van het bataljon in het sturen van de vijand van de muur en terug over de dijk moet grotendeels worden toegeschreven aan de prachtige zelfopoffering en inspirerende dapperheid van korporaal Harper. Zijn prachtige moed, onverschrokkenheid en plichtsbesef gedurende de strijd zette een schitterend voorbeeld voor zijn mannen en had een beslissende invloed op het verloop van de operatie.

Zijn Victoria Cross staat tentoon in het The York & Lancaster Regiment Museum in Rotherham, South Yorkshire, England.

34th Bn. Australian Infantry, A.I.F. Killed in action 12th October 1917. Age 23. Son of Joshua and Barbara Jeffries, of Abermain, New South Wales. Native of Wallsend, New South Wales. Tyne Cot Cemetery XL. E. 1. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid in de aanval toen zijn compagnie opgehouden werd door vijandelijk machinegeweervuur, afkomstig uit betonnen schuilplaatsen. Na een detachement te hebben gevormd, bestormde hij een positie, maakte er vier machinegeweren buit en nam 35 vijanden gevangen. Daarna leidde hij zijn compagnie, onder een uiterst hevige vijandelijke artilleriebarrage en enfilade van machinegeweren, vooruit tot op het objectief. Later organiseerde hij een met succes bekroonde aanval op een machinegeweerpositie, waar hij twee machinegeweren buit maakte en nog eens 30 man krijgsgevangen nam. Deze officier werd gedood tijdens de aanval, maar het is uitsluitend dankzij zijn moed en initiatief, dat het centrum van de aanval niet te lang werd opgehouden. Zijn voorbeeld had een uiterst bezielende invloed."

JOHNSTON, Major, WILLIAM HENRY, V C, Mentioned in Despatches, Royal Engineers Brigade Major 15th Infantry Brigade. Killed in action near Ypres 8th June 1915. Age 34. Son of Mary Johnston, of 36, Cathcart Rd., South Kensington, London, and the late Maj. William Johnston. Perth Cemetery (China Wall) III. C. 12. William Johnston had eerder in de oorlog zijn Victoria Cross verdiend in Missy. Hij ligt begraven in Plot III Rij C Graf 12. Vertaling uit "The London Gazette" : "Te Missy, op 24 september 1914, werkte hij de hele dag tot zeven uur 's avonds, onder hevig vuur, met twee vaartuigen om gewonden terug en munitie aan te brengen. Zo was de vooruitgeschoven brigade in staat om haar positie op de andere oever te behouden."

LYNN JOHN - Grootebeek British Cemetery

2nd Bn. Lancashire Fusiliers. 2nd May 1915. Age 27. Cross of the Order of St. George, 4th Class (Russia). Foster son of Mrs. E. Harrison, of 20, Hindsley Place, Forest Hill, London. Grootebeek British Cemetery Vlamertinghe Churchyard Memorial. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid rond Ieper op 2 mei 1915. Toen de Duitsers oprukten achter een dodelijk gasdampen gordijn, bleef Pte. Lynn, alhoewel overweldigd door de dodelijke uitwasemingen, zijn machinegeweer met groot effect tegen de vijand bedienen. Toen hij ze niet meer kon ontwaren, plaatste hij zijn wapen boven op de borstwering, zodat hij in staat was om beter gericht vuur af te geven en aldus een verder oprukken te voorkomen. De grote moed die deze soldaat tentoonspreidde had in deze lastige omstandigheden een uitstekend effect op zijn kameraden. Hij overleed de volgende dag aan de gevolgen van gas vergiftiging."

Flying Officer, Pilot, Royal Air Force Volunteer Reserve 50 Sqdn

Service No: 66542

31st May 1942 - Age: 20

Son of Thomas James Stedman Manser and Rosaline Manser, of Radlett, Hertfordshire.

Geboren op 11 mei 1922 in New Delhi, India, toen zijn vader er werkzaam was als ingenieur bij de "Post and Telegraph Department". Toen de familie naar Groot-Brittannië terugkeerde vestigden ze zich in Radlett, Hertfordshire. Hij was een leerling van de Victoria Boys' School, Kurseong, Darjeeling en Aldenham School, Elstree, Hertfordshire.

Hij werd toegelaten tot de Royal Air Force in augustus 1940 en kreeg de opdracht als Piloot Officier in mei 1941. Na een navigatiecursus en laatste operationele opleiding op 14 OTU, RAF Cottesmore, werd hij geplaatst in het 50 Squadron bij RAF Swinderby, Lincolnshire op 27 Augustus.

Twee dagen na toetreding bij zijn squadron had Manser zijn eerste missie, als tweede piloot nam hij deel aan een bombardement op Frankfurt. Gedurende de komende twee maanden vloog hij zes sorties tegen doelen als Berlijn, Hamburg en Karlsruhe alvorens geplaatst te worden op 25 OTU, Finningley op 7 november en een maand later opnieuw in de 14 OTU als instructeur.

Manser diende kort met het 420 Squadron RCAF (Hampdens), van maart-april 1942, nadien keerde hij terug naar het 50 Squadron dan opererend vanuit Skellingthorpe, en het ombouwen van de nieuwe Avro Manchester zware bommenwerper. Hij bestuurde een van de nieuwe vliegtuigen tijdens een leaflet drop over Parijs en vloog nog eens vijf sorties in april en mei. Manser werd gepromoveerd tot Flying Officer op 6 mei.

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 20 oktober 1942 zegt het volgende: Flying Officer Manser was de bevelhebber en eerste piloot van een Manchester vliegtuig welk deelnam aan de massale aanval op Keulen in de nacht van 30 Mei 1942. Toen het vliegtuig het doel naderde kwam het in een aantal zoeklichten en door intens en zeer nauwkeurig luchtafweer beschoten. Manser hield zijn gevaarlijke koers aan en bombardeerde het doel succesvol van een hoogte van 7000 voet. Daarna zette hij koers naar zijn basis maar het vliegtuig was beschadigd en nog steeds onderhevig aan hevig afweervuur. Manser ondernam verschillende

uitwijkpogingen, echter zonder gevolg, en belandde daardoor onder 1000 voet hoogte. Het vliegtuig was verschillende malen geraakt en de staartschutter was gewond. De cockpit vulde zich met rook en de linker motor was over verhit.

Ondanks dat hij zich samen met zijn bemanning door middel van de parachute had kunnen redden deed hij dit niet. Flying Officer Manser, de gevaren negerende, besloot alsnog om het vliegtuig en zijn bemanning te redden en ze niet in vijandelijke handen terecht te laten komen.

De Manchester begon hoogte te verliezen, niettegenstaande alle pogingen van de piloot en zijn bemanningsleden. Op dit kritische moment negeerde Flying Officer Manser nogmaals de hem aangeboden mogelijkheid om zich samen met zijn bemanningsleden met de parachute in veiligheid te stellen. In plaats daarvan zette hij, met grote vastberadenheid, koers naar de dichtstbijzijnde basis in het vast voornemen om aan boord te blijven tot het einde.

Omdat het weldra onmogelijk werd om het toestel in de lucht te houden beval Manser de bemanning om het toestel onmiddellijk te verlaten. Een Onderofficier gaf hem zijn parachute aan maar hij wees dit af en zeggende tegen de Onderofficier om onmiddellijk te springen aangezien hij het toestel nog maar enkele tellen onder controle kon houden. Terwijl de bemanningsleden aan hun parachute naar beneden zweefden zagen zij het toestel, met de moedige piloot nog aan boord, neerstorten en in vlammen opgaan.

Flying Officer Manser heeft blijk gegeven van grote vastberadenheid en heldenmoed, om in het gezicht van een sterke overmacht en tegen alle waarschijnlijkheid in om het vliegtuig en de bemanningsleden terug te brengen en door om op het einde, onder groot levensgevaar, enkel aan de veiligheid van zijn vrienden te denken.

P/O Barnes werd gevangengenomen, maar Sgt Baveystock, P/O Horsley, Sgt King, Sgt Mills en Sgt Naylor ontsnapten allen aan gevangenschap en vonden hun weg terug naar England.

De getuigenissen van deze vijf waren instrumentaal in het postuum toekennen van het VC.

Eretekens:

1939-1945 Star

Air Crew Europe Star

War Medal 1939-1945

Het VC staat tentoon in de Lord Ashcroft Gallery in het Imperial War Museum, London.

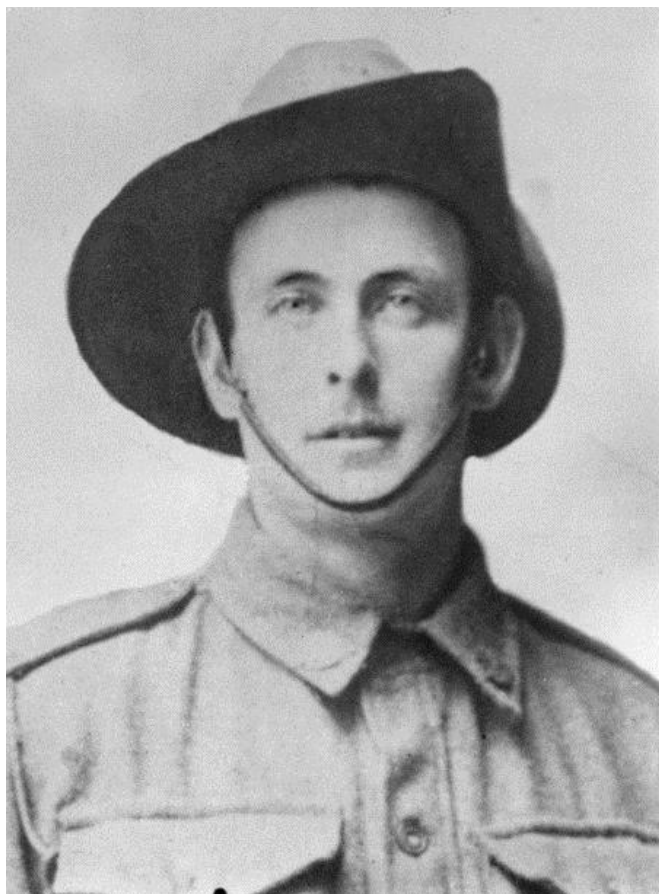
Ter nagedachtenis aan deze laatste vlucht werd in 1981 in de buurt van het voormalige RAF Skellingthorpe Airfield een school geopend, die genoemd werd naar Flying Officer Manser, de "Leslie Manser Primary School".

Een monument voor de bemanning van de Manchester L7301 staat in het natuurdomein in Molenbeersel.

MAXWELL, Brigadier General, FRANCIS AYLMER, V C, C S I, D S O, 18th King George's Own Lancers Commanding 27th Inf. Bde, 9th (Scottish) Division. . Killed in action 21st September 1917. Age 46. Son of Thomas Maxwell, M.D., and Violet Sophia Maxwell; husband of Charlotte Alice Hamilton Maxwell. Ypres Reservoir Cemetery I. A. 37. Lt. Maxwell (later Brigadier-General) won het Victoria Cross te Korn Spruit (Zuid-Afrika). Vertaling uit "The London Gazette" : "Lieut. Maxwell was een van de drie officieren, niet behorend tot Q Battery, Royal Horse Artillery, die speciaal door Lord Roberts eervol werden vermeld voor het betonen van uitzonderlijke moed en het negeren van het gevaar.

Deze daad werd gesteld tijdens een actie, op eigen initiatief uitgevoerd, om de kanonnen van deze batterij te redden tijdens het treffen te Korn Spruit op 31 maart 1900. Deze officier ging tot vijfmaal toe, op verschillende tijdstippen naar voor en hielp bij het in veiligheid brengen van twee kanonnen en drie voorwagens. Eén hiervan trok hij samen met Capt. Humphreys en enkele kanonniers met de hand binnen. Daarna ging hij terug vooruit met Capt. Humphreys en Lieut. Stirling in een poging om ook het laatste kanon in eigen lijnen terug te halen; hij bleef zolang bij het kanon totdat dit laatste toch moest achtergelaten worden."

40th Bn. Australian Infantry, A.I.F. Killed in action 12th October 1917. Age 29. Son of John and Mary McGee, of Ross, Tasmania; husband of Eileen Rose McGee, of Avoca, Tasmania. Tyne Cot Cemetery XX. D. I. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid. Tijdens de opmars naar het eindobjectief, leidde Sgt. Mc Gee zijn peloton met grote onstuimigheid en moed, tegen zware tegenstand en onder hevig vuur. Zijn peloton leed geweldig en de vooruitgang van de compagnie werd opgehouden door machinegeweevuur vanuit een bunker. Helemaal alleen en enkel bewapend met zijn revolver bestormde Sgt. Mc Gee de positie. Hij schoot enkele bedienaars neer en nam de rest krijgsgevangen; aldus kon de opmars voortgezet worden. Hij reorganiseerde de overlevenden van zijn peloton en bevond zich steeds vooraan tijdens de vordering. Tijdens de consolidatie van de positie leverde hij eveneens uitzonderlijk werk. De kalmte en de moed van deze onderofficier waren uitzonderlijk en droegen in hoge mate bij dat het succes van de operaties van de compagnie. Hij werd later gedood op het slagveld."

Lieutenant - Royal Scots 6th Bn attd. 29th Bn. Machine Gun Corps

22nd October 1918 - Age 23

Son of David and Annie McGregor, of "Ferragon" Craigs Rd., Corstorphine, Edinburgh.

Geboren op 16 oktober 1895 in het Schotse Edinburgh. Zijn vader David was kleermaker terwijl moeder Annie de stoffenwinkel openhield, samen hadden zij vier kinderen James, Marjorie, David Stuart en Ronald.

David Stuart liep school aan het George Watson's en George Heriot's college, ging op 16 jarige leeftijd als bode werken bij de Commercial Bank of Scotland en volgde daar ook een opleiding in het bankwezen als loketbediende. In 1913 meldde hij zich aan bij de Midlothian Royal Field Artillery (Territorial Force) en volgde hier een militaire opleiding als schutter.

In Oktober 1915 werd McGregor bij de "The Royal Scots" ingelijfd en in mei 1916 vertrok hij naar Egypte, het bataljon werd in juni naar de Somme overgeplaatst daar het Brits-Franse front op instorten stond. Eens er een stabielere situatie ontstond volgde David Stuart een training bij het Machine Gun Corps en werd dan bij het 29th Bn Machine Gun Corps (Royal Scots) ingelijfd, kort daarna volgde een promotie tot Luitenant en kreeg een divisie onder zijn bevel.

Begin 1918 werd McGregor naar Vlaanderen gestuurd, hij streed met zijn divisie in de vierde slag van Ieper, met de oprukkende Britse troepen verweekeld in de zware slag om Kortrijk in oktober 1918, daarna volgde de slag naar de Schelde.

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 13 december 1918, zegt het volgende: Voor de meest opvallende moed en plichtsbetrachting in de buurt van Hoogmolen op 22 oktober 1918.

Terugtrekkende Duitse troepen hadden veel strategische hoogten ten ZO van Kortrijk in handen waardoor de opmars van de Britten meer dan eens afgeremd werd, op Hill 66 (Keiberg-Hoogmolen) stond zware Duitse artillerie en machinevuur opgesteld en waren de oprukkende Britse troepen voor de Duitsers een waar schietfestijn.

Luitenant McGregor beval zijn mannen de machinegeweren te verstoppen en hen een veilige route te laten nemen om zo de Duitsers in de rug aan te vallen. Hij liet een machinegeweer op een kar plaatsen, gaf de drijver van de kar bevel een aanval uit te voeren terwijl hij liggend op de kar de tegenstanders onder vuur nam en zo tal van vijandig geschut wist uit te schakelen.

Zijn mannen konden deze list uitbuiten en vanop hun veiligere route de machinegeweren in stelling brengen en de Keiberg te ontzetten van vijandig vuur. Maar voor de moedige McGregor kon geen hulp meer baten, zijn actie leidde tot een succes maar de Luitenant sneuvelde net voor de top aan de Hoogmolen.

Voor deze daad kregen de ouders van David Stuart uit handen van Koning George V in Buckingham Palace op 15 Februari 1919 zijn verdiende postume Victoria Cross

Het Victoria Cross en een speciaal Memorial voor David Stuart McGregor zijn in het Edinburgh Castle te vinden.

McGUFFIE, Serjeant, LOUIS, V C, 240693. 1st/5th Bn. King's Own Scottish Borderers. 4th October 1918. Age 24. Son of Mrs. Catherine McGuffie, of 1, North Main St., Wigtown, Wigtownshire. Zantvoorde British Cemetery I. D. 12. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid en inventieve bevelvoering onder hevig vuur, in de omgeving van Wijtschate op 28 september 1918. Tijdens de opmars naar Piccadilly Farm ging hij, helemaal alleen, meerdere bunkers binnen en maakte vele krijgsgevangenen.

Tijdens latere operaties handelde hij op gelijkaardige wijze, waarbij hij één officier en 25 mannen tot overgave dwong. Tijdens de consolidatie van het eerste objectief, handelde hij op dezelfde manier en bracht meerdere vijanden binnen, die getracht hadden te ontsnappen; tegelijkertijd was hij behulpzaam tijdens de redding van Britse soldaten die gevangen weggevoerd werden. Later op de dag leidde hij als pelotonscommandant een aanval met uitzonderlijke onstuimigheid en vindingrijkheid, waardoor weer vele vijanden krijgsgevangen werden genomen. Deze moedige onderofficier werd later door een artilleriegranaat gedood.

1st Bn. Royal Irish Fusiliers. 26th April 1915. Age 24. Son of Hugh and Margaret Jane Morrow, of Sessia, Newmills, Dungannon, Co. Tyrone. White House Cemetery IV. A. 44. Private Morrow verdiende zijn Victoria Cross te Mesen toen hij op 12 april 1915 onder hevige beschietingen meerdere makkers vanonder het puin van stukgeschoten loopgraven bevrijdde. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van dapperheid op 12 april 1915 in de omgeving van Mesen, waar hij meerdere soldaten bevrijdde van onder het puin van stukgeschoten loopgraven en ze naar veiliger plaatsen droeg. Pte Morrow deed dit uit eigen initiatief en onder hevig vijandelijk vuur."

3rd Bn. The Queen's (Royal West Surrey Regt.) attd. Tank Corps. 4th October 1917. Age 28. Son of Maj. John Albert Robertson (late R.A.), and Mrs. Frances Octavia Caroline Robertson (nee Wynne), of Struan Hill, Delgany, Co. Wicklow. Oxford Road Cemetery "Believed to be buried in III. F. 7." Captain Robertson leidde onder hevige beschietingen zijn tanks te voet naar hun doel. Hij was de eerste die het Victoria Cross kreeg binnen het Tank Corps. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid betoond tijdens het leiden van zijn tanks onder hevig artillerie-, machinegeweer- en geweervuur. Capt. Robertson die het risico kende als zijn tanks zich van weg zouden vergissen, leidde hen te voet. Hij gidste ze zorgvuldig en geduldig naar hun objectief, alhoewel hij bijna zeker moet geweten hebben dat het hem zijn leven zou kosten. Deze moedige officier werd gedood na het bereiken van het objectief, maar zijn bekwame leiding had in grote mate bijgedragen tot het welslagen van de actie. Zijn uiterste verachting van het gevaar en zijn beroepsijver, zijn een toonbeeld van zijn uitgesproken moed."

27th Bn. Canadian Infantry (Manitoba Regt.). Killed in action 6th November 1917. Age 35. Son of Alexander and Janet Robertson, of 656, 5th St., South East, Medicine Hat, Alberta. Tyne Cot Cemetery LVIII. D. 26. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid en voortreffelijke beroepstoewijding tijdens een aanval. Toen zijn peloton opgehouden werd door prikkeldraad en door een machinegeweer dat vele slachtoffers eiste, bestormde Pte Robertson het machinegeweer, via een opening op de flank van de positie. Na een zeer hevig en moeilijk gevecht met de bedienaars, doodde hij er vier; hierna wendde hij het wapen tegen de overgeblevenen die, overrompeld door de hevigheid van die woeste aanval, naar hun eigen linies vluchtten. Hierna leidde hij zijn peloton naar het uiteindelijke objectief, waar hij het buitgemaakte machinegeweer opstelde. Hiermee begon hij te vuren op de terugtrekkende vijand, die erg gedemoraliseerd werd door het op hem afgegeven vuur. Tijdens de consolidatie hield zijn vakkundig gebruik van het machinegeweer het vuur van de vijandelijke scherpschutters tot een minimum beperkt. Zijn moed en zijn kalmte moedigde zijn kameraden aan en dreef hen tot grote inspanningen. Later, toen twee van onze scherpschutters zwaargewond voor onze loopgraven lagen, kroop hij vooruit en bracht één van hen in onze linies terug, onder hevig vuur. Hij werd gedood toen hij terugkeerde met de tweede man.

1st Bn. King's Own Scottish Borderers. Killed by enemy sniper, at Passchendaele, 17th March 1918. Age 35. Son of Walter Skinner; husband of Annie E. Y. Skinner, of 173, St. Andrew's Rd., Pollokshields, Glasgow. Native of Inverby-Tain, Ross-shire. Awarded Croix de Guerre (France). Vlamertinghe New Military Cemetery XIII. H. 15. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst schitterende blijken van dapperheid en goede leiding. Tijdens een aanval van zijn compagnie, openden machinegeweren het vuur op de linkerflank en vertraagde zo de aanval. Alhoewel CSM Skinner gewond was aan het hoofd, verzamelde hij zes mannen; hij werkte zich rond de linkerflank van de drie bunkers van waaruit het machinegeweevuur kwam en lukte er in, om helemaal alleen, de eerste bunker, na een granaataanval, in te nemen. Daarna leidde hij zijn zes mensen naar de twee andere bunkers die hij eveneens vakkundig opruimde en waar hij zestig krijgsgevangenen nam; daarbij maakte hij ook drie machinegeweren en twee loopgraafmortieren buit. De doorzetting en de moed door deze onderofficier tentoongespreid, lieten toe dat het objectief werd bereikt en geconsolideerd."

Major, South African Air Force, 582 Squadron

Service No: 6101V

23rd February 1945 - age 29

Son of Harry Evelyn Swales and Olive Miriam Essery, of Durban Natal, South Africa.

Geboren op 3 juli 1915 in Inanda, Natal, Zuid Afrika, studeerde aan de Durham High School en was lid van de Boy Scout movement, 4th Durban Scout Troop. Na zijn studies werkte hij bij de Barclays Bank, Dominion Colonial and Overseas - DCO, in Durban. Voor de oorlog was hij al bij de Natal Mounted Rifles, had toen de rang van Sergeant Major, officieel een Warrant Officer, 2nd Class. Met de NMR zag hij in het begin van de oorlog al actie in Kenya, Abyssinia en in North Africa. Hij transfereerde op 17 januari 1942 naar de South African Air Force (SAAF), op 22 augustus 1943 naar de Royal Air Force (RAF) Bomber Command met behoud van zijn South African Air Force uniform en rang.

Swales was ook heel sportief met een voorliefde voor rugby. Hij speelde bij zowel burgerlijke (voor de oorlog) als verschillende militaire teams. Nadat hij speelde voor de DHS 2nd XV, ging hij later bij een aantal South African en Dominion teams, dit terwijl hij in England was tijdens de oorlogsjaren.

Hij werd in juli 1944 overgeplaatst naar 582 Squadron, een onderdeel van de Pathfinder Force. Aan Swales werd onmiddellijk een DFC toegekend voor zijn koelbloedigheid onder vuur, zijn leiding en zijn kundige manoeuvres tijdens een aanval bij daglicht op het spoorwegemplacement bij Keulen op 23 december 1942. Zijn vriend, Squadron Leader R.A.M. Palmer die als squadronrichter tijdens die aanval op Keulen fungeerde werd neergehaald en sneuvelde, hem werd postuum het VC toegekend voor een actie die op een vreemde manier zijn schaduwen vooruit wierp op Swales' eigen onderscheiding.

Precies twee maanden na Keulen, op 23 februari 1945, precies op de dag waarop zijn DFC in de London Gazette werd gepubliceerd, nam Swales de plaats in van squadronrichter voor de aanval op Pforzheim, Duitsland. Zijn Lancaster raakte zowel tijdens de heenvlucht als boven het doel zwaar beschadigd door vijandelijk vuur maar hij zette hardnekkig door om het bombarderen te leiden, dat bijzonder nauwkeurig, geconcentreerd en effectief bleek te zijn, tot het einde van de aanval. Toen hij in zijn zwaar beschoten Lancaster koers zette naar huis kwam Swales boven België in zware turbulentie terecht en gaf zijn bemanning bevel te springen. Toen de laatste man eruit sprong

raakte het toestel overtrokken waardoor Swales geen enkele kans meer had om te ontsnappen, het toestel sloeg te pletter nabij Valenciennes, Noord-Frankrijk. Hij werd dood aangetroffen achter de stuurknuppel.

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 20 april 1945 zegt het volgende: Captain Swales was de "master bomber" van een luchtmacht vloot die een aanval uitvoerde op Pforzheim, Duitsland in de nacht van 23 februari 1945. Over het doel werd het vliegtuig herhaalde malen aangevallen door een vijandelijke jager en zwaar beschadigd waarbij twee motoren buiten gebruik waren. Captain Swales bleef bij de zaak en gaf instructies totdat hij tevreden was dat de aanval zijn doel had bereikt. Door bekwaam te vliegen was hij in staat om het vliegtuig terug naar bevriend gebied te brengen, daar beval hij de bemanning om eruit te springen. Het vliegtuig werd geleidelijk aan moeilijker te controleren en als de laatste van de bemanning sprong, stortte het te pletter. Captain Swales werd dood aangetroffen achter de stuurknuppel. Onverschrokken in de aanval, moedig in het gezicht van gevaar, hij deed zijn plicht tot op het laatste, het geven van zijn leven zodat zijn kameraden zouden leven.

Zijn VC bleek het laatste van de Bomber Command tijdens de oorlog te zijn.

Edwin Swales' medailles, zijn uniform en zijn logboek werden in 1959 door zijn moeder aan het Zuid Afrikaanse Nationale Museum van Militaire Geschiedenis geschonken.

Hij is ook op verschillende manieren herdacht in zijn thuisstad, City of Durham, er is een Edwin Swales VC Drive, een dubbele autostrade die twee delen van het moderne Durban verbind. Er is ook een jaarlijkse Edwin Swales beurs in Durham High School en de Sam Browne riem, gedragen door Edwin tijdens zijn Natal Mounted Rifle dagen staat tentoon in een display op de High School.

In 1990 werd in een nieuwe tak van de Bank waar Edwin werkte na zijn schooltijd, nu genaamd de First National Bank, naar hem vernoemd.

Eretekens:

Victoria Cross

Distinguished Flying Cross

Flight Sergeant, Wireless Operator (Air), Royal Air Force Volunteer Reserve 9 Sqdn

Service No: 1370700

23rd January 1945 - Age 24

Son of James and Jessie Thompson, of Glencraig, Fife.

Geboren in Trinity Gask, Perthshire en school gelopen in de Portmoak Primary School en de Kinross High School. Hij begon als leerling bij een kruidenier in Kinross maar toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak ging hij bij de Local Defence Volunteers.

In januari 1941 vervoegde hij de Royal Air Force Volunteer Reserve, trainde als grondpersoneel marconist, diende zich aan als vrijwilliger voor de aircrew en werd ingedeeld bij de RAF Bomber Command.

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 16 februari 1945 zegt het volgende: Flight Sergeant Thompson was de radiotelegrafist in een Lancaster die bij daglicht het Dortmund-Ems kanaal aanviel op 1 januari 1945. De bommen waren net afgeworpen toen een zware granaat het toestel raakte, er brak brand uit en dichte rook vulde de romp.

Flight Sergeant Thompson zag dat de twee schutters bewusteloos in de laaiende koepel zaten. Zonder aarzelen kroop hij door de romp naar achteren, de vlammen in en tussen de exploderende munitie. Hij trok de schutters uit de koepel, werkte zich voorzichtig langs het gat in de vloer en sleepte hen bij de vlammen vandaan. Met zijn blote handen bluste hij hun brandende kleding, zelf liep hij ernstige brandwonden op aan gezicht, handen en benen.

Flight Sergeant Thompson zag toen dat de staartkoepel ook in brand stond. Ondanks zijn eigen ernstige verwondingen ging hij met pijn en moeite naar de achterzijde van de romp waar hij de staartschutter aantroef, zijn kleding in brand en overmeesterd door vlammen en rook. Flight Sergeant Thompson trotseerde voor een tweede maal de vlammen. Met grote moeite trok hij de hulpeloze schutter uit zijn koepel en bracht hem in veiligheid. Alweer gebruikte hij zijn toch al verbrande blote handen om de vlammen op de kleding van een kameraad uit te slaan.

Flight Sergeant Thompson, bijna volledig uitgeput, meende dat zijn taak nog niet volbracht was. Hij moest het lot van de bemanning aan de gezagvoerder melden en maakte de gevaarlijke trip door de brandende romp terug.

Toen het toestel werd geraakt had Flight Sergeant Thompson zijn inspanningen kunnen wijden aan het doven van het vuur en zo hebben bijgedragen aan zijn eigen veiligheid. Hij gaf er de voorkeur aan door de vlammen te gaan om zijn kameraden te redden. Hij wist dat hij niet in staat zou zijn bevelen te horen of op te volgen om het toestel te verlaten. Hij bracht zijn eigen leven in gevaar om dat van anderen te redden.

Flight Sergeant Thompson stierf drie weken later aan zijn verwondingen. Een van de schutters overleed ook maar de andere dankt zijn leven aan de superieure moed van Thompson, wiens moed en zelfopoffering voor altijd een inspiratie voor de luchtmacht zal zijn.

Zijn Victoria Cross staat tentoon in het National War Museum in Edinburgh Castle, Edinburgh, Schotland.

George Thompson is ook herdacht op het Portmoak Parish War Memorial, gelegen in de Bishopshire Golf Club in Portmoak, County of Perth & Kinross, Scotland.

Op 17 juni 2015, werd de nieuwe bibliotheek in de Portmoak Primary School, naar hun oud-leerling George Thompson vernoemd.

7th Bn. Australian Infantry, A.I.F. Died of wounds 20th September 1917. Age 36. Son of Harry and Emma E. Tubb, of St. Helena, Longwood East, Victoria, Australia. Of Longwood. Lijssenthoek Military Cemetery XIX. C. 5. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uiterst uitzonderlijke blijken van dapperheid en beroepsijver, tentoongespreid in de loopgraven van Lone Pine Gallipoli, op 9 augustus 1915. In de vroege morgen voerde de vijand een doorgedreven aanval uit op het centrum van een pas veroverde loopgraaf, gehouden door de eenheid van Lieut. Tubb. Zij vorderden langs een ondermijning en bliezen een zandzakkenbarricade op. De luitenant leidde zijn mensen terug naar achter, verdreef de vijand en herstelde de barricade. Ondersteund door sterk bewapende en van springstof voorziene hulptroepen, slaagde de vijand, tot tweemaal toe, er in de barricade op te blazen. De luitenant hield de positie in de grootste kalmte en herstelde telkens de barricade, dit ondanks wonden aan hoofd en armen. Uiteindelijk slaagde hij erin zijn stelling te behouden, ondanks zware bombardementen."

13th Bn. Durham Light Infantry. 7th July 1917. Age 24. Son of Vincent and Lizzie Youens, of "Belgrave," 64, Desborough Park Rd., High Wycombe. Railway Dugouts Burial Ground (Transport Farm) I. O. 3. Vertaling uit "The London Gazette" : "Voor uitzonderlijke blijken van dapperheid en beroepsijver. Toen hij op patrouille was, werd deze officier gewond en moest hij terugkeren naar zijn loopgraven om zich te laten verzorgen. Kort daarna kwam het bericht dat de vijand een raid ging uitvoeren op onze loopgraven. 2nd Lieut. Youens ging, ondanks zijn verwondingen, onmiddellijk een Lewis-machinegeweerteam, dat gedesorganiseerd geraakt was door hevig artillerievuur, bijstaan.

Tijdens deze actie viel er een vijandelijke granaat op de positie van het Lewis-team, zonder te ontploffen. 2nd Lieut. Youens pakte ze onmiddellijk op en wierp ze over de borstwering. Korte tijd daarna viel een tweede granaat op ongeveer dezelfde plaats: opnieuw pakte hij ze op met het inzicht ze weg te werpen, maar de granaat ontplofte in zijn hand. Hierdoor werd hij zelf zwaar en enkele van zijn mensen lichtgewond. Zonder twijfel redde hij met zijn prompte en dappere optreden het leven van verscheidene van zijn mensen. Dankzij zijn energieke optreden en vindingrijkheid werd de vijandelijke raid afgeslagen. Deze moedige officier is intussen aan zijn opgelopen verwondingen overleden."

Victoria Cross op Ploegsteert Memorial

HACKETT, WILLIAM - Ploegsteert Memorial - Panel 1

Sapper, Royal Engineers 254th Tunnelling Company.

Service No: 136414

27th June 1916 - age 43

Son of John and Harriet Hackett, of Nottingham; husband of Alice Flinders (formerly Hackett), of 53, Cross Gate, Mexborough, Rotherham.

Geboren op 11 juni 1873 in Nottingham, gehuwd met Alice en vader van Mary en Arthur. Hij werkte al 23 jaar als mijnwerker in de Nottingham and Yorkshire coalfields en was vastberaden zijn land te dienen hoewel hij gerust thuis kon blijven vanwege zijn leeftijd en beroep dat hem een vrijstelling gaf.

Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog was William al begin veertig. Nadat hij drie maal afgewezen werd door het York and Lancaster Regiment omdat hij te oud was en ook nog eens de diagnose van een hartkwaal kreeg, kon hij uiteindelijk dienst nemen in de 254th Tunnelling Company, Corps of Royal Engineers, in oktober 1915.

Hij was 43 jaar en een Sapper in de British Army tijdens de Eerste Wereldoorlog toen het volgende zich voordeed waarvoor hij het VC werd toegekend op 22/23 juni 1916 te Shaftesbury Avenue Mine, Givenchy-lès-la-Bassée, France.

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 4 augustus 1916 zegt het volgende:

Voor de meest opvallende moed toen begraven met vier anderen in een galerie als gevolg van de explosie van een vijandelijke mijn. Na meer dan 20 uur gewerkt te hebben was er een gat gemaakt doorheen aarde en gebroken hout en was er contact met de mannen buiten. Sapper Hackett hielp drie van de mannen door het gat en kon gemakkelijk hebben gevolgd, maar weigerde om de vierde, die ernstig gewond was, achter te laten, zeggende: "Ik ben een tunneller en moet eerst voor de anderen zorgen." Het gat begon in te storten maar hij weigerde zijn gewonde kameraad te verlaten. Ten slotte is de galerij ingestort en hoewel de reddingsploeg gedurende vier dagen wanhopig hard werkte om een poging te vinden de twee mannen te redden is dit mislukt. Sapper Hackett die heel goed op de hoogte was van schuivende aarde en de kansen die tegen hem waren heeft doelbewust zijn leven gegeven voor zijn kameraad".

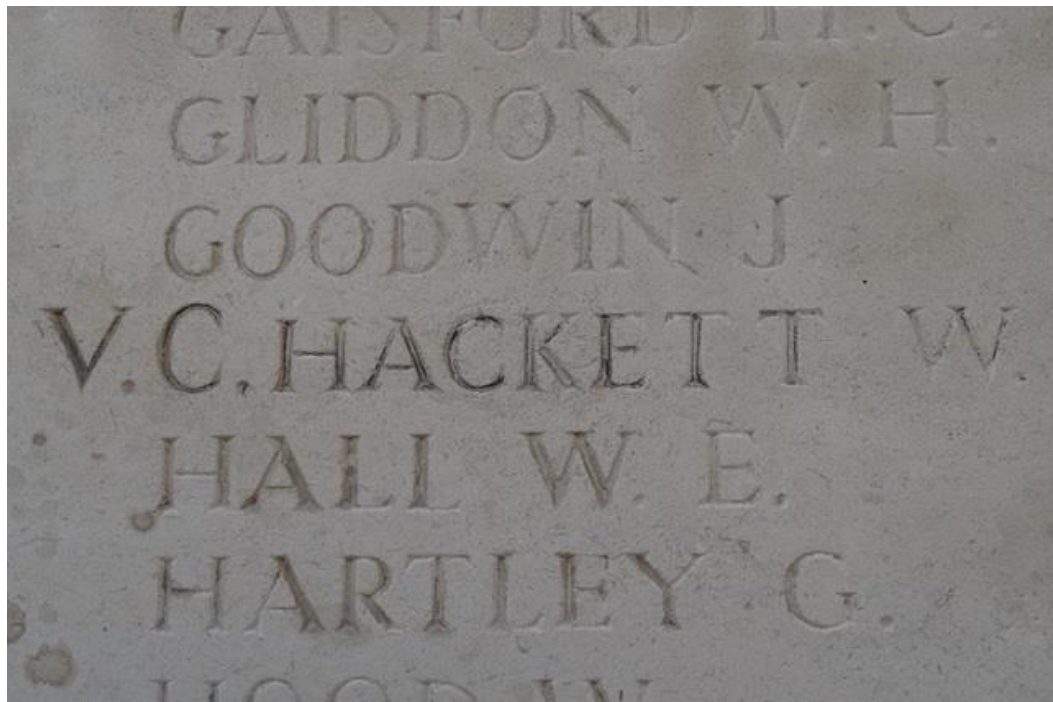
Hij was de enige "tunneller" die deze eer te beurt viel gedurende de Eerste Wereldoorlog.

Zijn weduwe Alice kreeg het VC van haar man uit de handen van H.M. King George V op Buckingham Palace op 29 november 1916.

Williams Victoria Cross is in het Royal Engineers Museum, Chatham, Kent

Zijn naam staat op: het War Memorial in Castle Hills Park, Mexborough, South Yorkshire, het War Memorial, St John The Baptist Church, Mexborough, South Yorkshire, het War Memorial, Manvers Main Colliery, Swinton, South Yorkshire, het Victoria Cross Memorial, Nottingham Castle, Nottingham en op de "For Valour" plaque in het Royal Engineers Museum, Chatham, Kent.

In Givenchy-lès-la-Bassée is in 2010 een Tunnellers' Memorial opgericht. Om de nodige fondsen hiervoor te verwerven is er onder andere in november 2009 een speciaal "William Hackett Ale" gebrouwen door hoofdbrouwer John Lloyd van de Barnegates Brewery, in Ambleside, Lancashire, dit bier is ondertussen wel uitverkocht.

Eretekens:

Victory Medal

British War Medal

1914-15 Star

Private, Scots Guards 2nd Battalion
Service No: 8185
19th December 1914 - age 27

Son of Alexander Mackenzie and Marion Miller, of 22,
Terregles St., Maxwelltown, Dumfries.

Geboren op 2 april 1889 in New Abbey, Dumfries, zijn
drie zussen waren Marion, Isabella en Agnes. Hij
studeerde aan de Laurieknowe Public School,
Maxwelltown.

James ging bij de Scots Guards op 16 februari 1912 en
ontscheept voor Frankrijk op 5 oktober 1914 als een
brancardier.

Hij was 25 jaar en een private in het 2nd Battalion,
Scots Guards, British Army tijdens de Eerste
Wereldoorlog toen het volgende zich voordeed
waarvoor hij het VC toegekend kreeg:

Een uittreksel uit "The London Gazette" van 16
februari 1915 zegt het volgende:

Voor uitzonderlijke moed te Rouges Bancs, op 19
december, in het redden van een zwaar gewonde man
in het zicht van de Duitse loopgraven, onder zwaar
vijandelijk vuur en nadat andere brancardiërs de

pogingen gestaakt hadden. Private Mackenzie werd later op de dag gedood in het uitvoeren van een gelijkaardige
moedige actie.

Een kameraad schreef: "Hij ging samen met mij en nog een andere brancardier terug naar de loopgraven toen het
gebeurde. We hadden die morgen maar twee tot drie gevallen en zodoende deden we deze laatste met zijn drie.
Nadat we de gewonde soldaat naar het hospitaal brachten gingen we terug om te kijken of er nog waren. Er was
daar een gevaarlijke plaats om te passeren, ik ging eerst gevolgd door de andere, daarachter kwam dan James en dit
leidde tot zijn dood. Hij werd in het hart geschoten door een sluipschutter en leefde nog maar een vijftal minuten."

Het 2nd Battalion, Scots Guards, was deel van de actie op de Sailly-Fromelles Road op 18 december 1914 toen 180
mannen sneuvelden door Duits machinegeweervuur toen ze de vijandelijke frontlijn loopgraven aanvielen. Dit was
een onderdeel van een felle "hand-to-hand" tweedaagse actie tijdens welke Mackenzie het VC won voor het redden
van een ernstig gewonde kameraad en dit onder zwaar vuur.

Zijn Victoria Cross, het eerste voor de Scots Guards sinds de Krimoorlog, werd door zijn moeder

aan het regiment geschonken en staat tentoon in het museum van The Guards Regimental Headquarters (Scots
Guards RHQ), London, England.

Er is een Memorial Tablet in de Troqueer Parish Church, Dumfries en een herdenkingssteen in het pad aan het
Maxwelltown War Memorial, Dumfries.

MACDONALD W.

MCDUGALL J. V.

MCGHEE J.

V. C. MACKENZIE J.

MONEIL J.

MALARKIE J.

MARSHALL C.

Victoria Cross op Tyne Cot Memorial

BENT, PHILIP ERIC - Tyne Cot Memorial - Panel 50 to 51

LIEUT.-COL. PHILIP ERIC BENT, V.C.

Lieutenant Colonel, Leicestershire Regiment 9th Bn
1st October 1917 - Age 26

Son of Frank Pierce Bent and Sophia Bent of Halifax, Nova Scotia, Canada.

Geboren op 3 januari 1891 in Halifax, Nova Scotia, Canada, verhuisde als kind met zijn familie naar Leicestershire, England en studeerde aan de Royal High School, Edinburgh en de Ashby Grammar School, Ashby-de-la-Zouch.

Philip begon op het training schip HMS Conway in 1907, diende twee jaar als Cadet en ging toen naar zee. Hij kwalificeerde zich als koopvaardij officier in 1912, maar ging bij het leger toen de oorlog uitbrak in 1914. Hij en een vriend sloten zich aan bij een Schots regiment "voor een beetje plezier", want de oorlog werd verwacht over te zijn tegen Kerstmis.

Op 5 januari 1914 werd hij 2e Lieutenant in het 9th Battalion, The Leicestershire Regiment, en naar het Westelijk Front gestuurd, ging met zijn unit overzee naar Frankrijk op 31 augustus 1915. Promoveerde tot Lieutenant op 6 maart 1916 en Captain op 7 april 1916. Van 5 mei tot 2 juli 1916 was hij in het Bedfordshire Regiment. Promoveerde tot Major op 30 augustus 1916 en Acting Lieutenant Colonel op 26 september 1916. Philip werd gewond op 29 september 1916 maar bleef in actie tot een schotwonde aan de nek op 17 oktober 1916 hem in het hospitaal bracht. Hij vervoegde

zijn eenheid weer op 25 oktober 1916

De verliezen aan het front waren echter zo groot dat hij op 1 februari 1917, op 26 jarige leeftijd, promoveerde tot Temporary Lieutenant Colonel en zijn eigen regiment aanvoerde. Het Distinguished Service Order werd hem toegekend in juni 1917.

Philip was 26 jaar oud en een Temporary Lieutenant Colonel in het 9th Battalion, The Leicestershire Regiment, British Army tijdens de Eerste Wereldoorlog toen het volgende zich voltrok, waarvoor hij het VC werd toegekend op 1 oktober 1917, ten oosten van Polygoon Wood, Zonnebeke, België. Hij sneuvelde terwijl hij een aanval leidde.

Een uittreksel uit "The London Gazette" No. 30471 van 11 januari 1918 zegt het volgende: Voor uiterste blijken van dapperheid, toen tijdens een zware vijandige aanval, het recht op zijn eigen commando en het bataljon aan zijn rechterhand werden teruggedrongen.

De situatie was kritiek wegens de verwarring veroorzaakt door de aanval en het intense artillerievuur. Lt. Col. Bent verzamelde persoonlijk een reserve peloton en samen met mannen van andere compagnies en diverse regimentele groepen, organiseerde hij en leidde hen voorwaarts naar de tegenaanval nadat hij orders had uitgedeeld aan de andere officieren aangaande de verdere verdediging van de linie. De tegenaanval was succesvol en de vijand werd gecontroleerd. De koelbloedigheid en het prachtig voorbeeld van dapperheid getoond aan alle rangen door Lt. Col Bent resulteerde in het beveiligen van een gedeelte van de linie dat van wezenlijk belang was voor de volgende operaties.

Deze zeer moedige officier werd gedood door een schot in het hoofd toen hij de leiding had over een aanval die hij inspireerde met het roepen van "Come on the Tigers." (Het Royal Leicestershire Regiment staat bekend als de "Tigers")

Op het moment van zijn dood was Lt Col Bent de jongste officier ooit die deze rang bereikte.

Eretekens:

Victoria Cross

Distinguished Service Order (GVR)

1914-15 Star

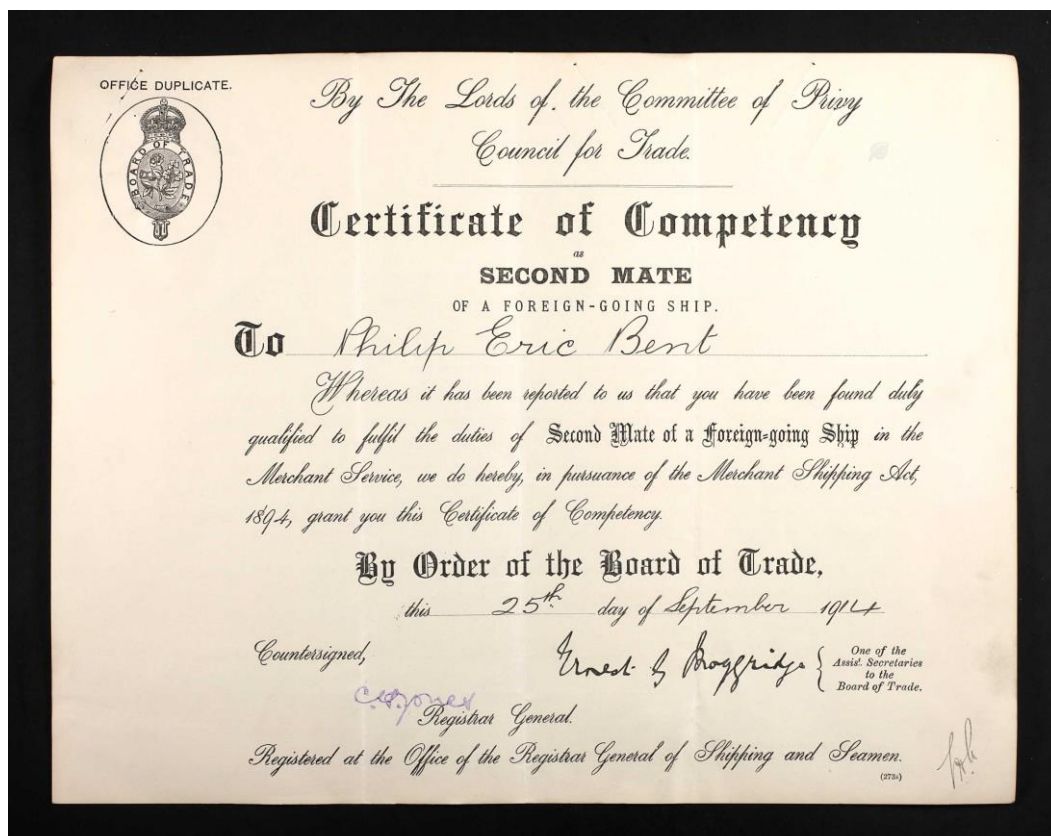
British War Medal 1914-20

Victory Medal 1914-19 with Mentioned-in-Despatches oak leaf

Zijn moeder ontving het VC en DSO van haar zoon uit handen van H.M. King George V op Buckingham Palace op 2 maart 1918.

In 2015 werd een nieuwe straat in Ashby-de-la-Zouch naar hem genoemd, de "Philip Bent Road".

Zijn Victoria Cross en andere eretekens is door de familie geschonken aan zijn oude school in Ashby-de-la-Zouch, Leicestershire, als inspiratie voor de leerlingen. Er is in februari 2016 een hele controverse ontstaan omdat deze school zijn eretekens nu wil verkopen om fondsen te werven voor een nieuw sportpaviljoen.

Corporal, Yorkshire Regiment 6th Bn.

Service No: 42537

9th October 1917 - Age 26

Son of Charles Henry Clamp and Christina Dundas Clamp, of 13C, Reid Terrace, Flemington, Motherwell.

Geboren op 28 oktober 1891 in Lanarkshire, Schotland, hij studeerde aan de Craigneuk School en had 8 broers en 9 zussen. William liep ook school op de lokale Salvation Army's Sunday School en nadien, als een senior soldaat van het Leger des Heils, speelde hij bij de hoornblazers sectie van de Motherwell Corps Band. Toen zijn ouders verhuisden naar Reid's Terrace, Shields Road, Flemington, vond hij werk bij Messrs Hurst & Nelsons, wagenmakers.

Van daaruit, op 22 januari 1914, nam hij dienst bij de 6th Scottish Rifles (Cameronians), de lokale territoriale legereenheid. Hij zag de gevechten te Festubert in 1915, werd tweemaal ernstig gewond en toen hij de tweede maal uit het hospitaal kwam werd hij getransfereerd naar de 6th Yorkshires op 10 januari 1917.

William was 25 jaar oud en korporaal in het 6th Battalion, The Yorkshire Regiment (Alexandra, Princess of Wales's Own), British Army toen hij het VC werd toegekend voor acties op 9 oktober 1917 tijdens de Battle of Poelcapelle, België, die tot zijn dood leidden.

Een uittreksel uit "The London Gazette" No. 30433 van 18 december 1917 zegt het volgende:

Voor de uiterste blijken van dapperheid toen een vooruitgang werd gecontroleerd door intens machinegeweevuur vanuit betonnen bunkers en door sluipschutters in verwoeste gebouwen.

Korporaal Clamp stormde naar voren met twee mannen en probeerde de grootste bunker te bereiken. Zijn eerste poging mislukte doordat de twee mannen die bij hem waren knock-out gingen, hij slaagde erin ze in veiligheid te brengen maar meteen verzamelde hij een aantal bommen, deed weer een beroep op twee mannen om hem te volgen, en stormde opnieuw naar voren. Hij was de eerste om de bunker te bereiken, slingerde de bommen naar binnen en doodde zo veel van diegenen erbinnen. Daarna drong hij binnen, bracht een machinegeweer en een twintigtal gevangenen naar buiten, die bracht hij mee terug intussen zwaar onder vuur van naburige sluipschutters.

Deze onderofficier ging toen weer naar voor met aanmoedigingen en opbeuringen voor de mannen, en slaagde erin verschillende sluipschuttersposten te bestormen. Hij bleef het grootste heldendom tentoonstellen totdat hij werd gedood door een sluipschutter. Zijn schitterende moed en zelfopoffering waren van de grootste waarde en verlichtte wat zonder twijfel een zeer kritieke situatie was.

Hij sneuvelde in The Brewery, Poelcapelle maar zijn lichaam werd nooit gevonden, toen het nieuws van zijn dood het thuisfront bereikte, hield de Motherwell Salvation Army Corps een herdenkingsceremonie voor hem, dit op 4 november 1917.

Williams moeder, die in Motherwell woonde, zei na zijn dood; Ja, hij was een goede jongen. Hij zorgde nooit ofte nimmer voor enige last of zorgen. Zijn brieven van het front waren altijd opgewekt en luchtig. In de laatste brief die ik van hem kreeg zei hij: "moeder maak je om mij geen zorgen, wat er ook gebeuren zal, mijn ziel is bij God."

Zijn ouders kregen het VC van hun zoon uit de handen van H.M. King George V op Buckingham Palace op 2 maart 1918.

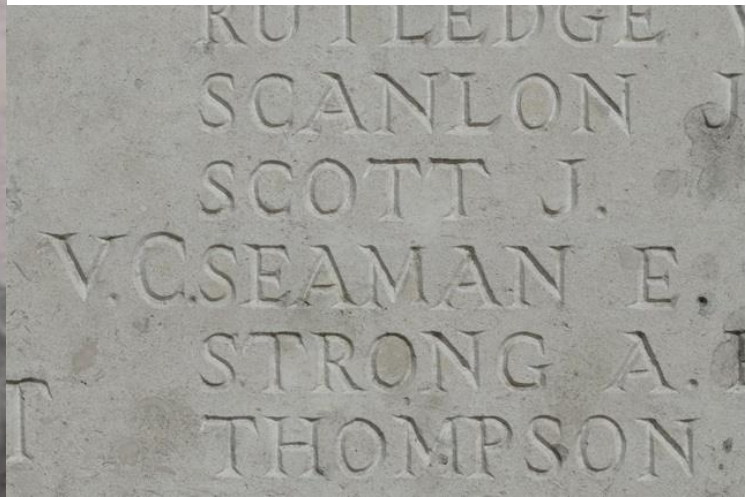
Een gouden medaille wordt jaarlijks in zijn eer uitgereikt op zijn oude school en 65 jaar later vernoemde de Motherwell Council een weg in Craigneuk naar hem, de "Clamp Road".

Zijn naam staat ook op het War Memorial, Duchess of Hamilton Park, Motherwell, Lanarkshire, Schotland en op een memorial plaque, Outside Library, Craigneuk, Lanarkshire, Schotland. Ook vernoemd op de Victoria Cross Archway, Hamilton, Lanarkshire, Schotland.

Hij was één van de drie Victoria Cross ontvangers uit het Leger des Heils.

Het VC ging naar een van zijn broers, James Clamp, die met de familie naar Coventry verhuisde. Bij zijn dood ging het naar zijn zus, Mrs J. Kelly en die verkocht het in 1967 aan het Regiment. Corporal Clamp's VC en eretekens zijn vandaag in het Green Howards Regimental Museum in Richmond.

Lance Corporal, Royal Inniskilling Fusiliers 2nd Bn.

Service No: 42364

29th September 1918 - age 25

Son of Mrs. Sarah Seaman, Norwich, Norfolk.

Geboren op 16 augustus 1893 in een klein dorpje bij Norwich, de jongste van 6 zonen, hij had ook nog 2 zussen. Liep school in de lokale Church of England School en was nog relatief jong toen zijn vader stierf, zijn moeder hertrouwde wat later met Edward Palmer. De familie verhuisde naar Scole en Ernest ging naar de Scole Council School, daar herinnerden zijn vrienden hem als stil en gereserveerd maar vriendelijk en hoffelijk.

Ernest verliet school op zijn 14 en had verschillende banen voor hij page werd in het Grand Hotel in Felixstowe. Hij werkte er gedurende 3 jaar voordat hij in 1912 naar Canada emigreerde. Keerde dan terug naar England in 1915 en probeerde toegelaten te worden in het leger.

Op 26 december 1915 kon hij eindelijk dienst nemen in Le Havre als A/367702. Ongeschikt bevonden voor actieve dienst aan het front werd hij bakker in het Army Service Corps Canteens. Het was al laat in de oorlog toen hij een frontlijn eenheid mocht vervoegen.

Hij was 25 en een Lance Corporal in het 2nd Battalion, The Royal Inniskilling Fusiliers, gedurende de Eerste Wereldoorlog toen het volgende zich voltrok, waarvoor hij het VC werd toegekend

Uittreksel uit de "The London Gazette" No.31012 van 15 november 1918 :

"Voor uiterste dapperheid en toewijding. Toen de rechterflank van zijn compagnie tegengehouden werd door een groep vijandelijke mitrailleurs, bestormde hij de positie alleen en onder hevig vuur. Hij veroverde twee machinegeweren, nam 12 gevangenen en doodde één officier en twee mannen. Later op de dag bestormde hij een andere mitrailleurversterking en veroverde het stuk onder hevig vuur. Onmiddellijk daarop werd hij gedood. Zijn moed en doorzettingsvermogen staan boven alles. Het was door zijn dapper gedrag dat Lce Cpl Seaman het voor zijn compagnie mogelijk maakte om voorwaarts te stoten naar het objectief en veel gevangenen te maken.

Ernest Seaman was de laatste militair die een Victoria Cross verdiende tijdens de eerste wereldoorlog.

Zijn naam staat op het Memorial voor de 36th Division op de Ulster Tower, Thiepval, op het Somme Felixstowe War Memorial, Suffolk, en het Scole War Memorial, Norfolk.

Een kopie van het Victoria Cross Citaat staat tentoon samen met de Roll of Honour in de St Andrews Church, Scole.

Op 29 september hield de 109th Brigade de linie die het veroverde, en stelde het 108th in staat om door te stoten en een nieuwe aanval te doen. Captain V.E.S. Mattocks, Officer Commanding A Company schreef:

"Hij was een van de beste soldaten die ik ooit ontmoet heb, een uitstekende soldaat in elke zin van het woord, en er erg op gebrand zijn taken te vervullen. Hij was altijd vrijwilliger om extra werk te doen, of het nu gevaarlijk of moeilijk was, en voor zijn constante toewijding voor plicht en dapperheid om zijn gewonde kameraden bij te staan tijdens hevige vuurgevechten, geeft ik de aanbeveling dat hij onderscheiden wordt met de Military Medal."

Op 13 februari 1919 kreeg zijn moeder Sarah het Victoria Cross uit handen van King George V op Buckingham Palace.

In het begin van 1940 is het ereteken gedoneerd aan de beheerders van het Royal Army Service Corps, door Colonel W. Wordie OBE T.D. Honorary Colonel 52nd (Lowland) Divisional R.A.S.C., nadat het privé was aangekocht op een publieke veiling.

Een replica van het ereteken is tentoongesteld in de RCT Medal Collection in de Officers Mess van het Royal Logistic Corps te Deepcut in Surrey. Het bekijken van dit ereteken is enkel op speciale afspraak, het origineel is achter slot en grendel in een bankkluis en niet beschikbaar voor publiek.

Eretekens

Victory Medal

British War Medal

1914-15 Star

CERTIFIED COPY OF AN ENTRY OF BIRTH **GIVEN AT THE GENERAL REGISTER OFFICE**
Application Number 6089033-1

REGISTRATION DISTRICT		NORWICH	
1893	BIRTH in the Sub-district of West Wymer in the City and in the County of the City of Norwich		

Columns:-	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
No.	When and where born	Name, if any	Sex	Name and surname of father	Name, surname and maiden surname of mother	Occupation of father	Signature, description and residence of informant	When registered	Signature of registrar	Name entered after registration
	Sixteenth August-1893 1/8 9 Derby Street Leigham N.S.S.	Ernest	Boy		Sarah Elizabeth Seaman formerly March Charwoman		Sarah E. Seaman Mother 9 Derby Street Leigham Norwich	Twenty-fifth September 1893	Benj. Woodall Registrar	

CERTIFIED to be a true copy of an entry in the certified copy of a Register of Births in the District above mentioned.
Given at the GENERAL REGISTER OFFICE, under the Seal of the said Office, the 18th day of November 2014

BXCG 350635

CAUTION: THERE ARE OFFENCES RELATING TO FALSIFYING OR ALTERING A CERTIFICATE AND USING OR POSSESSING A FALSE CERTIFICATE ©CROWN COPYRIGHT
WARNING: A CERTIFICATE IS NOT EVIDENCE OF IDENTITY.

 DAN

Bronnen : Internet , wikipedia, WO1.be , eigen archief , Danielle Roubroeks , onroerend erfgoed

foto's : Rasker Rudi